

บทความวิจัยเรื่อง

การวิเคราะห์ข้อผิดของการเขียนสะกดคำภาษาไทยเวียดนาม : กรณีศึกษานักศึกษา
สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

โดย

นางสาวธัญชนก อ่ำแจ่ม
รหัสนักศึกษา 05590751

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของสาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทความวิจัย	การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนาม : กรณีศึกษานักศึกษาศาखाวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ผู้เขียน	นางสาวธัญชนก อ่ำแจ่ม
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์วิมลศิริ กลิ่นบุบผา
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนาม และอนุมานสาเหตุของการเขียนผิดจากข้อผิดพลาดที่พบ ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2562 ชั้นปีละ 20 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน เก็บข้อมูลโดยเปิดคลิปเสียงรายการคำให้นักศึกษาฟัง 2 ครั้ง และกำหนดให้นักศึกษาเขียนคำศัพท์ที่ได้ยินลงในกระดาษคำตอบ จากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนสะกดคำ

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาทั้งสามชั้นปีเขียนวรรณยุกต์ผิดมากที่สุด อาจเป็นเพราะคนไทยไม่คุ้นเคยกับคุณลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 6 เสียงในภาษาเวียดนามซึ่งมีเสียงที่ใกล้เคียงกันแต่ไม่ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยจึงทำให้เกิดความสับสน รองลงมาคือเขียนพยัญชนะและสระพ้องเสียงผิด ซึ่งเกิดจากผู้เรียนจำกฎการเขียนไม่แม่นยำ และมีปัญหาเรื่องการฟังเสียงและแยกเสียงด้วย

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบความถี่ในการเขียนผิดของนักศึกษาไทยทั้งสามชั้นปี พบว่านักศึกษามีพัฒนาการในการเขียนสะกดคำดีขึ้น โดยเขียนกฎเดียวกันผิดลดลงทั้งการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะท้าย สระและวรรณยุกต์ ยกเว้นพยัญชนะต้นควบกล้ำที่มีความถี่สูงขึ้น

จากข้อผิดพลาดที่พบ ผู้ศึกษาขอเสนอแนะการจัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนาม โดยเพิ่มสื่อการเรียนการสอนที่เน้นทางด้าน การฝึกฟังเสียงและแยกเสียงคำศัพท์ และควรวางแผนทางการสอนสำหรับผู้เรียนในแต่ละชั้นปีต่างกัน เพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาของผู้เรียนที่ต่างประสบการณ์กันและช่วยเพิ่มความสำเร็จในการเขียนโดยเฉพาะการเขียนวรรณยุกต์และกฎที่ซับซ้อนต่าง ๆ

คำสำคัญ : การเขียนสะกดคำ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ภาษาเวียดนาม

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์วิมลศิริ กลิ่นบุบผา อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย ผู้ซึ่งกรุณาสนับสนุนให้ศึกษาเห็นประโยชน์และความสำคัญของการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษา ให้คำแนะนำ ชี้แนวทาง รวมถึงการตรวจแก้ไขเนื้อหา ส่วนวนการใช้ภาษาอย่างละเอียด จนบทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณอาจารย์จิตรนันท์ กลิ่นน้อย ผู้ซึ่งช่วยคัดกรองคำศัพท์ในการใช้ทดสอบ สละเวลาในการใช้ทดสอบปี 4 อีกทั้งขอขอบคุณอาจารย์พลอย อาจารย์คนเวียดนามผู้ซึ่งเป็นผู้ช่วยประสานน้องปี 2 และปี 3 และสละเวลาให้ผู้ศึกษาใช้ทดสอบน้อง

ขอขอบคุณน้อง ๆ สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่สละเวลาในการเป็นผู้ทดสอบการเขียนสะกดคำตามคำบอก

ขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนไม่ว่าจะเป็น พี่ ยอด โบ บูน รวมไปถึงเพื่อนที่เรียนเวียดนามด้วยกัน ทุกคนที่คอยช่วยเป็นกำลังใจในการทำบทความวิจัยโดยตลอด

ขอบคุณอวีปิน และไลน์สแควร์เฮอเฟิง ผู้สร้างความสุขให้ผู้ศึกษาในช่วงผู้ศึกษารู้สึกเครียดและท้อแท้

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบคุณครอบครัว ที่คอยให้กำลังใจและส่งเสริมในด้านทุนทรัพย์มาโดยตลอดจนทำให้บทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วง คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิจันครั้งนี้ ผู้ศึกษาน้อมบูชาคุณบิดามารดาและบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนวิชาความรู้ ให้ความเมตตาแก่ผู้ศึกษา ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจต่อไป

ธัญชนก อ่ำแจ่ม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญตาราง	ง
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
สมมติฐานในการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
วิธีการดำเนินวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
1. เอกสารที่เกี่ยวกับข้อบกพร่องหลักการเขียนภาษาเวียดนาม.....	6
2. เอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด.....	12
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำของผู้เรียนภาษาที่สอง	14
ผลการศึกษา	19
1. ข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว	19
2. ข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำ	31
3. ข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะท้าย.....	33
4. ข้อผิดพลาดในการเขียนสระ.....	41
5. ข้อผิดพลาดในการเขียนวรรณยุกต์.....	51
สรุปและอภิปรายผลการศึกษา	57
ข้อเสนอแนะ.....	57
บรรณานุกรม.....	60
ภาคผนวก.....	63
ประวัติผู้ศึกษา.....	67

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงส่วนประกอบของพยางค์ในภาษาเวียดนาม.....	7
2 แสดงส่วนประกอบที่บังคับปรากฏของพยางค์ในภาษาเวียดนาม.....	7
3 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 1	9
4 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 2.....	10
5 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 3.....	10
6 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 4.....	11
7 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 5.....	11
8 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 6.....	11
9 ข้อผิดในการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว.....	20
10 ข้อผิดในการเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำ	32
11 ข้อผิดในการเขียนพยัญชนะท้าย	34
12 ข้อผิดในการเขียนสระ	42
13 ข้อผิดในการเขียนวรรณยุกต์.....	52
14 ข้อผิดในการเขียนทั้งหมด	58

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเวียดนามเป็นภาษาราชการของประเทศเวียดนาม จัดอยู่ในกลุ่มตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติก (Austro-Asiatic languages) ตระกูลเดียวกับภาษามอญ-เขมร ในอดีตประเทศเวียดนามเคยอยู่ใต้การปกครองของประเทศจีน เป็นเวลานับพันปี ภาษาเวียดนามแต่เดิมจึงบันทึกโดยใช้ตัวอักษรจีน เรียกว่าฮั่น หรือ หาน (Hán) จนกระทั่งถึงคริสต์ศตวรรษที่ 13 ชาวเวียดนามจึงได้ประดิษฐ์อักษรโนม (Nôm) ขึ้นเพื่อไม่ให้ชาวจีนอ่านออก โดยอักษรดังกล่าวมีพื้นฐานจากตัวอักษรจีนแล้วเพิ่มสัญลักษณ์บางประการเข้าไป ตัวอักษรภาษาเวียดนามเปลี่ยนแปลงไปอีกในคริสต์ศตวรรษที่ 17 เมื่อมีบาทหลวงฝรั่งเศสชื่อ อเล็กซองด์ร เดอ โรด (Alexandre de Rhodes) เข้ามามีบทบาทสำคัญในการประดิษฐ์อักษรก๊วก หงือ (Quốc Ngữ) หรือตัวอักษรโรมันกำกับเสียงเวียดนาม เริ่มแรกตัวอักษรนี้ใช้ในแวดวงศาสนากระทั่งปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 เมื่อลัทธิล่าอาณานิคมฝรั่งเศสเข้ามามีส่วนสำคัญในการปกครองประเทศเวียดนาม อักษรก๊วก หงือ ก็มีความสำคัญมากขึ้นในปี ค.ศ. 1910 จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1920 ฝรั่งเศสประกาศให้อักษรก๊วก หงือ เป็นระบบการเขียนทางการและแวดวงวิชาการของเวียดนามก็ได้ลงประชามติให้ใช้ตัวอักษรชนิดนี้ ระบบการศึกษาของประเทศเวียดนามจึงใช้อักษรก๊วก หงือ ในการเรียนการสอนจนถึงปัจจุบัน ส่งผลให้อักษรหานและอักษรโนมเสื่อมความนิยมและเลิกใช้ไปในที่สุด (สรตี ปรีชาปัญญากุล, 2557 : 5)

ภาษาเวียดนามกลายเป็นหนึ่งในภาษาอาเซียนที่นิยมเรียนกันในประเทศไทย เมื่อเวียดนามเข้าเป็นสมาชิกของประชาคมอาเซียนในปี ค.ศ. 1995 โดยเฉพาะหลังการเยือนประเทศไทยของประธานาธิบดีประเทศเวียดนาม เจิ่น ดึ๊ก เลือง ในปี ค.ศ. 1998 รัฐบาลไทยได้มีนโยบายเปิดกว้างอนุญาตและอำนวยความสะดวกให้แก่การสอนภาษาเวียดนามในประเทศไทย (Kim Ngan, 2559) ปัจจุบันมีวิทยาลัยหลายแห่งได้จัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนาม แสดงถึงความนิยมภาษาเวียดนามที่เพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตามคนไทยที่เรียนภาษาเวียดนาม มักมีปัญหามากมายประการทั้งการอ่านออกเสียง ไวยากรณ์ รวมถึงการเขียนที่เกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ หนึ่งในนั้นคือ ปัญหาการเขียนสะกดคำ เนื่องจากการสะกดคำนับว่าเป็นทักษะหนึ่งที่ต้องฝึกให้คล่องเพราะการสะกดคำมีความสำคัญในเรื่องการสื่อความหมาย หากเขียนสะกดคำผิดจะทำให้การสื่อความหมายผิดเพี้ยน ไม่สามารถเข้าใจตรงกันได้

ในการเรียนภาษาที่สองย่อมมีข้อผิดพลาดทางภาษาเกิดขึ้น คอร์ดเดอร์ (Corder, 1973 : 259-261 อ้างถึงใน อัจฉรา เฟ่งพานิช, 2554 : 7) ได้ให้คำจำกัดความของข้อผิดพลาด (error) ว่าหมายถึง “ข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นผู้กระทำ โดยจะแสดงถึงคำพูดหรือข้อความที่อาจผิดพลาดทางไวยากรณ์หรือทางด้านความหมาย หรือใช้รูปภาษาที่ไม่เป็นที่ยอมรับ (unacceptable) จากเจ้าของภาษา รวมทั้งการใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานการณ์และวัฒนธรรมในภาษาที่สอง” นอกจากนี้ คอร์ดเดอร์ (Corder, 1971 : 158 อ้างถึงใน อัจฉรา เฟ่งพานิช, 2554 : 51) ยังมองว่านอกจากข้อผิดพลาดจะเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในผู้เรียนภาษาที่สองแล้ว ข้อผิดพลาดยังเป็นต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษา จึงควรมุ่งวิเคราะห์ข้อผิดพลาดคำอธิบายข้อผิดพลาดนั้น และหาแนวทางแก้ไขเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน

ที่ผ่านมา มีงานวิจัยจำนวนมากที่มุ่งวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) ของการเรียนภาษาที่สอง ดังเช่นงานของ ปณิธาน บรรณาธรรม (2555) ซึ่งได้ศึกษาเรื่อง “นักศึกษากิจกับข้อผิดพลาดใน

การเรียนภาษาไทย” นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์ (2556) ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ : กรณีศึกษานักศึกษาภาษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ” นวลทิพย์ มหามงคล (2552) ได้ศึกษา “ความสามารถในการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 0115241 การเขียนเบื้องต้น ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยทักษิณ” ผลการศึกษาที่พบตรงกันคือ ผู้เรียนมักมีปัญหาเรื่องการเขียนสะกดคำผิด นอกเหนือจากการใช้คำผิดความหมายและการใช้ภาษาผิดหลักไวยากรณ์

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เปิดสอนภาษาเวียดนามในหลักสูตรเอเชียศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2557 รวมถึงในปัจจุบันผลิตบัณฑิตที่เรียนภาษาเวียดนามในหลักสูตรแล้วทั้งสิ้น 2 รุ่น จากการสังเกตและสัมภาษณ์ผู้สอนในหลักสูตร พบว่าปัญหาหนึ่งในการเรียนภาษาเวียดนามของนักศึกษาสาขาเอเชียศึกษาคือ ปัญหาการเขียนสะกดคำ ผู้ศึกษาจึงได้ศึกษานำร่อง (pilot) โดยการทดสอบการเขียนสะกดคำของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาเอเชียศึกษาที่เรียนภาษาเวียดนาม คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 25 คน โดยคัดเลือกคำศัพท์จำนวน 27 คำจากหนังสือประกอบการเรียนการสอนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ซึ่งเป็นคำที่ผู้เรียนมีประสบการณ์การอ่านการเขียนมาแล้ว และคัดเลือกคำให้มีความหลากหลายทั้งคำที่มีรูปและเสียงสอดคล้องและไม่สอดคล้องกัน จากการทดสอบ ผู้ศึกษาพบข้อผิดพลาดของการเขียนสะกดคำในทุกองค์ประกอบของพยางค์ ดังตัวอย่าง

การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด เช่น เขียนพยัญชนะต้นที่มีเสียงเดียวกันแต่มีหลายรูปผิด ตัวอย่างคำว่า Nghe (แง) นักศึกษาสะกดผิดเป็น Ghe (แก) และ Cũa (กั่ว) นักศึกษาสะกดผิดเป็น Gũa

การเขียนพยัญชนะควบกล้ำผิด เช่น Khuya (เควีย) นักศึกษาสะกดผิดเป็น Khoia

การเขียนตัวสะกดผิด Cay (ไค) นักศึกษาสะกดผิดเป็น Caj (ไคย) และ Nóng (หน้อง) นักศึกษาสะกดผิดเป็น Nóm (หนอม)

การเขียนสระผิด เช่น xuân (ซววน) นักศึกษาสะกดผิดเป็น xuán (ซวัน) และ Hông (ห่ง) นักศึกษาสะกดผิดเป็น Hòng (ห่ง)

การเขียนสระสลับที่ เช่น trường (เจื่อง) นักศึกษาสะกดผิดเป็น tròung

การเขียนวรรณยุกต์ผิด เช่นเขียนวรรณยุกต์ที่มีเสียงคล้ายกันผิด ตัวอย่างคำ Đáng (ด่าง) นักศึกษาสะกดผิดเป็น Đàng (ด่าง)

จากแนวคิดเรื่องข้อผิดพลาดและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาที่สอง รวมทั้งจากปัญหาการเขียนสะกดคำของนักศึกษาที่เรียนภาษาเวียดนามที่พบจากการศึกษานำร่องข้างต้น จะเห็นได้ว่า ปัญหาการเขียนสะกดคำเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาที่สอง ด้วยเหตุนี้ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาข้อผิดพลาดและสาเหตุของการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนามผิด โดยจะขยายขอบเขตการศึกษาเป็นชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาเอเชียศึกษาที่เรียนภาษาเวียดนาม ที่คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและอนุมานสาเหตุที่สะกดคำผิดให้ครอบคลุมนักศึกษาในหลักสูตร อันจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนทางพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเวียดนามให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนาม สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. เพื่ออนุมานสาเหตุของการเขียนผิดจากข้อผิดพลาดที่พบ

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัญหาการเขียนสะกดคำของผู้เรียนคือ ปัญหาด้านการเขียนพยัญชนะและสระพ้องเสียง เนื่องจากมีรูปมากกว่าเสียง
2. นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนามมีพัฒนาการในการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนามดีขึ้นตามลำดับชั้นปี เนื่องจากระยะเวลาในการเรียนช่วยให้มีประสบการณ์ทางภาษาเพิ่มขึ้นและช่วยในการจดจำกฎการเขียนได้แม่นยำขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาเอเชียศึกษาที่เรียนภาษาเวียดนาม คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวนผู้ทดสอบทั้งสิ้น 60 คน
2. ศึกษาข้อผิดพลาดจากคำศัพท์จำนวนทั้งสิ้น 50 คำ

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้ศึกษาดำเนินการวิจัยตั้งแต่การสร้างรายการคำ การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย การเก็บข้อมูลสนาม และวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. การสร้างรายการคำทดสอบ

จำนวนรายการคำทดสอบทั้งหมด 50 คำ ครอบคลุมกฎที่ซับซ้อน ได้แก่ กฎการเขียนพยัญชนะและสระพ้องเสียง แบ่งเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะต้นควบกล้ำ พยัญชนะท้าย สระซึ่งมีรูปมากกว่าเสียง รวมถึงกฎการเขียนวรรณยุกต์ซึ่งประกอบอยู่ในคำทดสอบทุกคำ

1.1 กฎการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว มี 6 กฎ ได้แก่

1.1.1 กฎการเขียนพยัญชนะต้น nhg - ng

พยัญชนะต้น nhg - ng ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /ง/ แต่ใช้ต่างกัน

ดังนี้

- ใช้พยัญชนะต้น ngh เขียนเมื่อนำหน้าสระ i, è, e, iè, ia

- ใช้พยัญชนะต้น ng เขียนเมื่อนำหน้าสระตัวอื่น ๆ

1.1.2 กฎการเขียนพยัญชนะต้น k - q - c

พยัญชนะต้น k - q - c ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /ก/ (เสียงไม่ก้อง) แต่ใช้ต่างกัน ดังนี้

ต่างกันดังนี้

- ใช้พยัญชนะต้น k เขียนเมื่อนำหน้าสระ i, è, e, iè
- ใช้พยัญชนะต้น c เขียนเมื่อนำหน้าสระอื่น ๆ
- ใช้พยัญชนะต้น q จะปรากฏพร้อมพยัญชนะกลาง U เสมอ

1.1.3 กฎการเขียนพยัญชนะต้น gh - g

พยัญชนะต้น gh - g ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /ก/ (เสียงก้อง) แต่ใช้

- ใช้พยัญชนะต้น gh เขียนเมื่อนำหน้าสระ i, è, e, iè, ia
- ใช้พยัญชนะต้น g เขียนเมื่อนำหน้าสระตัวอื่น ๆ

1.1.4 กฎการเขียนพยัญชนะต้น d - gi - r

พยัญชนะต้น d - gi - r ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /ช/ (เสียงก้อง)

1.1.5 กฎการเขียนพยัญชนะต้น s - x

พยัญชนะต้น s - x ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /ส/ (เสียงไม่ก้อง)

1.1.6 กฎการเขียนพยัญชนะต้น ch - tr

พยัญชนะต้น ch - tr ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /ช/

1.2 กฎการเขียนพยัญชนะควบกล้ำมี 2 กฎ ได้แก่

1.2.1 กฎการเขียนพยัญชนะควบกล้ำ u

พยัญชนะควบกล้ำ u ออกเสียงคือ /ว/ มีกฎการสะกดดังนี้

- ใช้พยัญชนะควบกล้ำกับตัว u เมื่อนำหน้าสระตัวอื่น ๆ

1.2.2 กฎการเขียนพยัญชนะควบกล้ำ o

พยัญชนะควบกล้ำ o ออกเสียงคือ /อ/ มีกฎการสะกดดังนี้

- ใช้พยัญชนะควบกล้ำกับตัว o เมื่อนำหน้าสระตัวอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สระ e, a, ä

1.3 กฎการเขียนพยัญชนะท้ายมี 4 กฎ ได้แก่

1.3.1 กฎการเขียนพยัญชนะท้าย y - i

พยัญชนะท้าย y - i ในภาษาเวียดนามแทนมาตราตัวสะกด /ย/ ซึ่งตรงกับแม่เกย ในภาษาไทย แต่ใช้ต่างกันดังนี้

- ใช้พยัญชนะท้าย y เมื่อตามหลังสระ สระจะออกเสียงสั้น
- ใช้พยัญชนะท้าย i เมื่อตามหลังสระ สระจะออกเสียงยาว

1.3.2 กฎการเขียนพยัญชนะท้าย nh - ng

พยัญชนะท้าย nh - ng ในภาษาเวียดนามแทนเสียง /ง/ ซึ่งตรงกับมาตราตัวสะกด แม่กงในภาษาไทย แต่ใช้ต่างกันดังนี้

- ใช้ตัวสะกด nh เมื่อเขียนตามหลังสระ i, è, a เท่านั้น
- ใช้ตัวสะกด ng เมื่อเขียนตามหลังสระอื่น ๆ

1.3.3 กฎการเขียนพยัญชนะท้าย o – u

พยัญชนะท้าย o – u ในภาษาเวียดนามแทนเสียง /ว/ ซึ่งตรงกับมาตราตัวสะกดแม่เกอวในภาษาไทย แต่ใช้ต่างกันดังนี้

- ใช้พยัญชนะท้าย u เมื่อตามหลังสระ สระจะออกเสียงสั้น
- ใช้พยัญชนะท้าย o เมื่อตามหลังสระ สระจะออกเสียงยาว

1.3.4 กฎการเขียนพยัญชนะท้าย ch - c

พยัญชนะท้าย ch - c ในภาษาเวียดนามแทนเสียง /ก/ ซึ่งตรงกับมาตราตัวสะกดแม่กอกในภาษาไทย แต่ใช้ต่างกันดังนี้

- ใช้พยัญชนะท้าย ch เมื่อเขียนตามหลังสระ l, ê, a
- ใช้พยัญชนะท้าย c เมื่อเขียนตามหลังสระอื่น ๆ

1.4 กฎสระมี 4 กฎ ได้แก่

1.4.1 กฎการเขียนสระ ia - iê - ya – yê

สระ ia - iê - ya – yê ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /เอีย/ แต่ใช้ต่างกันดังนี้

- ใช้สระ ia เขียนเมื่อไม่มีตัวสะกด
- ใช้สระ iê เขียนเมื่อมีตัวสะกด
- ใช้สระ ya เขียนเมื่อตามด้วยพยัญชนะท้าย u และไม่มีตัวสะกด
- ใช้สระ yê เขียนเมื่อตามด้วยพยัญชนะท้าย u และมีตัวสะกด

1.4.2 กฎการเขียนสระ ua – uô

สระ ua – uô ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /เอือ/ แต่ใช้ต่างกัน ดังนี้

- ใช้สระ ua เขียนเมื่อไม่มีตัวสะกด
- ใช้สระ uô เขียนเมื่อมีตัวสะกด

1.4.3 กฎการเขียนสระ ua – uô

สระ ua – uô ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /อัว/ แต่ใช้ต่างกัน ดังนี้

- ใช้สระ ua เขียนเมื่อไม่มีตัวสะกด
- ใช้สระ uô เขียนเมื่อมีตัวสะกด

1.4.4 กฎการเขียนสระ i – y

สระ i - y ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /อี/

- ใช้สระ i เขียนเมื่อตามด้วยพยัญชนะต้น b ch d đ gh n ngh ph r th tr x
- ใช้สระ y เมื่อตามด้วยพยัญชนะต้น ng
- ใช้สระ l หรือ y เมื่อเขียนตามด้วยพยัญชนะต้น h k l m qu s t v ไม่มีตัวสะกด

จากกฎความซับซ้อนทั้งสิ้น 16 กฎ ข้างต้นผู้ศึกษาได้นำมาสร้างรายการคำทดสอบ โดยแยกรายการคำทดสอบตามระดับชั้นปี ชั้นปีละ 50 คำ เพื่อให้คำทดสอบเหมาะสมกับประการณ์ทางภาษาของผู้เรียน รายการคำทดสอบแบ่งเป็นคำง่ายคือ คำที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้วในปีการศึกษาก่อนหน้านี้

จำนวน 25 คำ และคำยากคือ คำที่ผู้เรียนเพิ่งเรียนในปีการศึกษาปัจจุบัน อีก 25 คำ แล้วจัดเรียงลำดับคำโดยสลับคำง่ายและคำยากให้คละกัน

2. การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาเก็บข้อมูลจากนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาเวียดนามมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี ได้แก่ ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ชั้นปีละ 20 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน ทั้งนี้ไม่จำแนกเพศเนื่องจากแต่ละชั้นปีมีผู้เรียนที่เป็นเพศหญิงและเพศชายไม่เท่ากัน

3. การเก็บข้อมูลสนาม

การเก็บข้อมูลสนาม ผู้วิจัยเก็บข้อมูลการเขียนสะกดคำของนักศึกษาทั้งสามชั้นปี โดยขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาเวียดนามเพื่อดำเนินการเก็บข้อมูลในชั่วโมงเรียน ใช้เวลาทดสอบประมาณ 30 นาทีต่อกลุ่มเป้าหมายหนึ่งกลุ่ม วิธีการเก็บข้อมูล ดำเนินการโดยเปิดคลิปเสียงรายการคำให้นักศึกษาฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง ห่างกัน 30 วินาที แล้วจึงเก็บรวบรวมผลการทดสอบเพื่อนำไปวิเคราะห์

4. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนสะกดคำ

ผู้ศึกษานำข้อมูลทั้งหมดจากการทดสอบการเขียนสะกดคำมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามแนวคิดเรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) ของ คอร์ดเดอร์ (Corder, 1973)

5. การอนุมานสาเหตุของการเขียนผิด

หลังจากวิเคราะห์ข้อผิดพลาดแล้ว ผู้ศึกษานำข้อผิดพลาดแต่ละกรณีมาพิจารณาลักษณะการเขียนผิด เพื่ออนุมานสาเหตุของการเขียนผิด

6. สรุปผลการศึกษาและเรียบเรียงตามรูปแบบบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบปัญหาและสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนาม สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้สอนในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนามให้สอดคล้องกับปัญหาที่พบ
3. เป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่สนใจวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) ด้านการเขียนสะกดคำของนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศ

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทความนี้ผู้ศึกษาได้นำเสนอเอกสารที่เกี่ยวข้อง 3 ประเด็น ได้แก่ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการเขียนภาษาเวียดนาม เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำของผู้เรียนภาษาที่สอง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการเขียนภาษาเวียดนาม

ทรงกต ปานเซียงวงค์ (2555) ได้กล่าวถึง ความหมายของพยางค์ในภาษาเวียดนาม ส่วนประกอบของพยางค์ในภาษาเวียดนาม รูปแบบพยางค์ในภาษาเวียดนาม และการสะกดคำในภาษาเวียดนาม สรุปได้ดังนี้

ถึงแม้ภาษาเวียดนามและภาษาไทยจะเป็นภาษาต่างตระกูล กล่าวคือ ภาษาเวียดนามเป็นภาษาในตระกูลออสโตรเอเชียติก และภาษาไทยเป็นภาษาในตระกูลไท-กะไต แต่ทั้งภาษาไทยและภาษาเวียดนามเป็นภาษาที่จัดอยู่ในกลุ่มเดียวกัน คือทั้ง 2 ภาษาเป็นภาษาคำโดด (Isolated Language) ดังนั้น การเรียนเกี่ยวกับพยางค์และคำในภาษาเวียดนามของผู้เรียนคนไทยจึงเป็นเรื่องที่ไม่ซับซ้อนมากนัก ซึ่งหลักการเขียนภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 4 ข้อได้แก่

1.1 ความหมายของพยางค์ในภาษาเวียดนาม

พยางค์ (âm tiết หรือ tiếng) คือหน่วยที่เล็กที่สุด ที่เกิดจากการรวมตัวกันของหน่วยเสียง ซึ่งหน่วยเสียงที่รวมตัวกันนั้นมีขอบเขตว่าต้องเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงวรรณยุกต์ โดยใน 1 ขอบเขต ถือเป็น 1 พยางค์ ซึ่งแต่ละพยางค์อาจจะมีความหมายหรือไม่มีความหมายก็ได้

1.2 ส่วนประกอบของพยางค์ในภาษาเวียดนาม

นักภาษาศาสตร์เวียดนามได้กล่าวถึงโครงสร้างพยางค์และคำในภาษาเวียดนามว่า ภาษาเวียดนามเป็นภาษาคำโดด และคำในภาษาเวียดนามเป็นคำที่มีพยางค์ตั้งแต่ 1 พยางค์ขึ้นไป หมาย หงอก จื่อ (Mai Ngọc Chử, 2008 : 78-84 อ้างถึงใน ทรงกต ปานเซียงวงค์ , 2555) กล่าวคือ คำในภาษาเวียดนามอาจจะเป็นคำ 1 พยางค์ก็ได้ หากคำใดมีพยางค์มากกว่า 1 พยางค์ก็จะมีการเขียนแยกพยางค์ (คำในภาษาเวียดนามที่มี 3 พยางค์ขึ้นไป ส่วนใหญ่มักจะเป็นคำยืมจากภาษาต่างประเทศ) โครงสร้างพยางค์เวียดนามมีดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงส่วนประกอบของพยางค์ในภาษาเวียดนาม

thanh điệu (วรรณยุกต์)			
âm điệu (พยัญชนะต้น)	vần(ส่วนประกอบ)		
	âm đệm (พยัญชนะกลาง)	nguyên âm (สระ)	âm cuối (พยัญชนะท้าย)

ตารางที่ 2 แสดงส่วนประกอบที่บังคับปรากฏของพยางค์ในภาษาเวียดนาม

+(1) thanh điệu (วรรณยุกต์)

+/- (2) âm đầu (พยัญชนะต้น)	+/- (3) âm đệm (พยัญชนะกลาง)	+(4) nguyên âm (สระ)	+/- (5) âm cuối (พยัญชนะท้าย)
-----------------------------------	------------------------------------	----------------------------	-------------------------------------

หมายเหตุ (+) หมายถึง บังคับปรากฏ

(+/-) หมายถึง ไม่บังคับปรากฏ

จากตารางข้างบน พยางค์ในภาษาเวียดนามประกอบด้วยส่วนประกอบต่าง ๆ 5 ส่วนประกอบดังนี้

ส่วนประกอบที่ +(1)

ส่วนประกอบที่ +(1) คือ วรรณยุกต์ (thanh điệu) เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของพยางค์หรือคำ เพราะเป็นส่วนที่บังคับปรากฏรวมในพยางค์เสมอ วรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามมี 5 รูป 6 เสียง ได้แก่

วรรณยุกต์ ngang ไม่มีรูปสัญลักษณ์

วรรณยุกต์ huyền มีรูปสัญลักษณ์ “ò”

วรรณยุกต์ sắc มีรูปสัญลักษณ์ “ó”

วรรณยุกต์ hỏi มีรูปสัญลักษณ์ “ô”

วรรณยุกต์ ngã มีรูปสัญลักษณ์ “õ”

วรรณยุกต์ nặng มีรูปสัญลักษณ์ “o”

ส่วนประกอบที่ +/- (2)

ส่วนประกอบที่ +/- (2) คือ พยัญชนะต้น (âm đầu) ส่วนที่เป็นพยัญชนะต้น เป็นส่วนประกอบที่ไม่บังคับปรากฏ ตัวอักษรพยัญชนะในภาษาเวียดนามที่สามารถปรากฏใน ตำแหน่ง พยัญชนะต้น (âm đầu) ได้มีจำนวนทั้งหมด 26 ตัว และ 1 เสียง ได้แก่ b, c, ch, d, đ, g, gh, gi, h, k, kh, l, m, n, ng, nh, ngh, q, ph, r, s, t, th, tr, v, x

ส่วนประกอบที่ +/- (3)

ส่วนประกอบที่ +/- (3) คือ พยัญชนะกลาง (âm đệm) ส่วนประกอบที่เป็นพยัญชนะกลาง เป็นส่วนประกอบที่ไม่บังคับปรากฏ ตัวอักษรพยัญชนะในภาษาเวียดนามที่สามารถปรากฏในตำแหน่ง พยัญชนะกลาง (âm đệm) ได้มีจำนวน 2 ตัว ได้แก่ ตัวอักษร U และตัว O ซึ่งออกเสียงเพน /w/ ซึ่งพยัญชนะกลาง (âm đệm) “U” และ “O” นี้จะปรากฏรวมกับ พยัญชนะต้น (âm đầu) บางตัวเท่านั้น

ส่วนประกอบที่ +(4)

ส่วนประกอบที่ +(4) คือ สระ (nguyên âm) ส่วนประกอบที่เป็นสระเป็นส่วนประกอบที่บังคับปรากฏ สระ (nguyên âm) ในภาษาเวียดนามที่สามารถปรากฏในตำแหน่งนี้ได้

ทั้ง สระเดี่ยว และสระประสม ได้แก่ â, a, ä, o, i, u, ê, ơ, ô, e, ia (ya), iê (yê), ua, uơ, ua และ uô

ส่วนประกอบที่ +/- (5)

ส่วนประกอบที่ +/- (5) คือ พยัญชนะท้าย (âm cuối) ส่วนประกอบที่เป็นพยัญชนะท้ายเป็นส่วนประกอบที่ไม่บังคับปรากฏ ตัวอักษรพยัญชนะในภาษาเวียดนามที่สามารถปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะท้าย (âm cuối) ได้มีจำนวน 8 เสียง แต่ มีตัวอักษรเขียนได้ 12 ตัว ได้แก่

/ p / ตัวอักษรที่ใช้เขียน คือ p

/ t / ตัวอักษรที่ใช้เขียน คือ t

/ k / ตัวอักษรที่ใช้เขียน คือ c และ ch

/ m / ตัวอักษรที่ใช้เขียน คือ m

/ n / ตัวอักษรที่ใช้เขียน คือ n

/ ŋ / ตัวอักษรที่ใช้เขียน คือ ng และ nh

/ u / ตัวอักษรที่ใช้เขียน คือ u และ o

/ i / ตัวอักษรที่ใช้เขียน คือ i และ y

จากข้อข้างต้นสามารถสรุปข้อมูลเกี่ยวกับส่วนประกอบของพยางค์ในภาษาเวียดนามได้ ดังนี้ วรรณยุกต์ สระ เป็นส่วนประกอบที่จำเป็นต้องปรากฏ ส่วนพยัญชนะต้น พยัญชนะกลาง และ พยัญชนะท้าย อาจมีหรือไม่มีก็ได้

1.3 รูปแบบพยางค์ในภาษาเวียดนาม

รูปแบบพยางค์ในภาษาเวียดนามสามารถแบ่งออกเป็นโครงสร้างต่าง ๆ 6 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 เป็นรูปแบบที่ส่วนประกอบของพยางค์ทั้ง 5 ส่วนประกอบคือ ส่วนที่ (1) วรรณยุกต์ ส่วนที่ (2) พยัญชนะต้น ส่วนที่ (3) พยัญชนะกลาง ส่วนที่ (4) สระ และส่วนที่ (5) พยัญชนะท้าย ปรากฏพร้อมกัน เช่น quỳnh /ควิ่ง/

ตารางที่ 3 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 1

+(1) Thanh điệu (วรรณยุกต์) ò			
+(2) Âm đầu (พยัญชนะต้น) q	+(3) Âm đệm (พยัญชนะกลาง) u	+(4) Nguyên âm (สระ) y	+(5) Âm cuối (พยัญชนะท้าย) nh

รูปแบบที่ 2 เป็นรูปแบบที่ส่วนประกอบของพยางค์ 4 ส่วนประกอบคือ ส่วนที่ (1) วรรณยุกต์ ส่วนที่ (2) พยัญชนะต้น ส่วนที่ (3) พยัญชนะกลาง และส่วนที่ (4) ปรากฏพร้อมกัน เช่น què /เกว/

ตารางที่ 4 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 2

+(1) Thanh điệu (วรรณยุกต์)			
+(2) Âm đầu (พยัญชนะต้น) q	+(3) Âm đệm (พยัญชนะกลาง) u	+(4) Nguyên âm (สระ) ê	

รูปแบบที่ 3 เป็นรูปแบบที่ส่วนประกอบของพยางค์ 3 ส่วน คือ ส่วนที่ (1) วรรณยุกต์ ส่วนที่ (2) พยัญชนะต้น และส่วนที่ (4) สระ ปรากฏพร้อมกัน เช่น cùa /กัว/

ตารางที่ 5 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 3

+(1) Thanh điệu (วรรณยุกต์) ỏ			
+(2) Âm đầu (พยัญชนะต้น) c		+(4) Nguyên âm (สระ) ua	

รูปแบบที่ 4 เป็นรูปแบบที่ส่วนประกอบของพยางค์ 4 ส่วนประกอบ คือ ส่วนที่ (1) วรรณยุกต์ ส่วนที่ (2) พยัญชนะต้น ส่วนที่ (4) สระ และส่วนที่ (5) พยัญชนะท้าย ปรากฏพร้อมกัน เช่น buôn /บวน/

ตารางที่ 6 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 4

+(1) Thanh điệu (วรรณยุกต์) ò			
+(2) Âm đầu (พยัญชนะต้น) b		+(4) Nguyên âm (สระ) uô	+(5) Âm cuối (พยัญชนะท้าย) n

รูปแบบที่ 5 เป็นรูปแบบที่ส่วนประกอบของพยางค์ 3 ส่วนประกอบ คือ ส่วนที่ (1) วรรณยุกต์ ส่วนที่ (4) สระ และส่วนที่ (5) พยัญชนะท้าย ปรากฏพร้อมกัน เช่น it /อิ๊ท/

ตารางที่ 7 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 5

+(1) Thanh điệu (วรรณยุกต์) ó			
		+(4) Nguyên âm (สระ) i	+(5) Âm cuối (พยัญชนะท้าย) t

รูปแบบที่ 6 เป็นรูปแบบที่ส่วนประกอบของพยางค์ 2 ส่วนประกอบ คือ ส่วนที่ (1) วรรณยุกต์ และส่วนที่ (4) สระ ปรากฏพร้อมกัน เช่น ỏ /เอ๋อ/

ตารางที่ 8 แสดงพยางค์ในภาษาเวียดนามโครงสร้างที่ 6

+(1) Thanh điệu (วรรณยุกต์) ỏ			
		+(4) Nguyên âm (สระ)	

		๐	
--	--	---	--

1.4 การเขียนสะกดคำในภาษาเวียดนาม

คำแต่ละพยางค์ในภาษาไทยจะต้องเริ่มด้วยพยัญชนะต้นก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงออกเสียงสระ แล้วตามด้วยการออกเสียงพยัญชนะท้าย แล้วจึงออกเสียงวรรณยุกต์เป็นลำดับสุดท้าย แต่ในการสะกดคำในภาษาเวียดนามแตกต่างกับภาษาไทย วิธีการสะกดคำในภาษาเวียดนามมีขั้นตอนดังนี้

- ขั้นตอน 1 ให้ออกเสียงสระเป็นอันดับแรก
- ขั้นตอน 2 ให้ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) เป็นอันดับที่สอง
- ขั้นตอน 3 ให้ออกเสียงควบ สระ + พยัญชนะท้าย
- ขั้นตอน 4 ให้ออกเสียงพยัญชนะต้น
- ขั้นตอน 5 ให้ออกเสียงซ้ำขั้นตอนที่ 3 อีกครั้ง
- ขั้นตอน 6 ให้ออกเสียงควบทั้งพยัญชนะต้น + สระ + พยัญชนะท้าย
- ขั้นตอน 7 ให้ออกเสียงวรรณยุกต์
- ขั้นตอน 8 ให้ออกเสียงทั้งพยางค์ที่สมบูรณ์แล้ว

2. เอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis)

ผู้ศึกษาจะสรุปแนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) ประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด สาเหตุของข้อผิดพลาด การจำแนกข้อผิดพลาดเพื่อวิเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนสะกดคำและสาเหตุของการเขียนสะกดผิดในบทความวิจัยฉบับนี้

คอร์ดอร์ (Corder, 1973 : 259-261 อ้างถึงใน อัจฉรา เฟ่งพานิช, 2554 : 7) ได้ให้คำจำกัดความของข้อผิดพลาดไว้ว่า ข้อผิดพลาด (error) คือ ข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นผู้ทำ โดยที่ข้อผิดพลาดทางภาษา (error) นี้แสดงถึงคำพูดหรือข้อความที่อาจจะผิดทางด้านไวยากรณ์หรือทางด้านความหมาย กล่าวคือ ข้อความใดที่ไม่เป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาถือว่าเป็นข้อผิดพลาด (error) หรือบางครั้งอาจจะครอบคลุมไปถึงการที่ผู้เรียนพูดหรือเขียนไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ก็ได้ คำอีกคำหนึ่งที่ คอร์ดอร์ ใช้เรียก ข้อผิดพลาด (error) คือ “breaches of the code” ซึ่งก็หมายถึงการทำผิดกฎเกณฑ์ภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ เพราะในระหว่างที่ผู้เรียนทำความเข้าใจกฎเกณฑ์นั้น ๆ มีโอกาสที่จะพูดผิดหรือเขียนผิดได้

2.1 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis)

คอร์ดอร์ (Corder, 1937 : 275 อ้างถึงใน อัจฉรา เฟ่งพานิช, 2554 : 7) กล่าวว่า “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด คือ การเปรียบเทียบระหว่างภาษาสังกร (interlanguage) ของผู้เรียนและภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่”

เมื่อเปรียบเทียบจนพบข้อผิดพลาดแล้ว ต้องมีการจำแนกข้อผิดพลาดเพื่อให้การวิเคราะห์ประสิทธิภาพ ฮัดสัน และ เอเธอร์ตัน (Hudson 1971, Etherton 1977 อ้างถึงใน อัจฉรา เฟ่งพานิช 2554 : 83-89) ได้กล่าวถึง วิธีการจำแนกข้อผิดพลาดที่พบในการใช้ภาษาที่สองของผู้เรียนไว้ 2 วิธี ได้แก่ การจำแนกข้อผิดพลาดโดยกำหนดประเภทของข้อผิดพลาดไว้ล่วงหน้า (The pre-selected category approach) และการจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็นประเภทหลังการรวบรวมข้อผิดพลาดทั้งหมดจากการใช้ภาษาที่สองของผู้เรียน (Let the errors determine the categories) โดยวิธีการที่สองนี้มีข้อดีคือ เปิดโอกาสให้ผู้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดได้เพิ่มประเภทของข้อผิดพลาดได้ตามข้อมูลที่พบจริง ไม่จำกัดเพียงแค่ประเภทที่ตั้งไว้ล่วงหน้าเหมือนวิธีแรก และวิธีการนี้เหมาะกับการวิเคราะห์ภาษาเขียนเนื่องจากข้อมูลการเขียนมีรายละเอียดของข้อผิดพลาดจำนวนมาก ประเภทที่ตั้งไว้ล่วงหน้าจึงอาจไม่เพียงพอหรือไม่สอดคล้องกับข้อผิดพลาดที่พบจริง

ข้อดีของการจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็นประเภทหลังการรวบรวมข้อผิดพลาดเนื่องจากภาษาเขียนสะดวกและเอื้อต่อการเก็บข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาด อีกทั้งภาษาเขียนสามารถบ่งชี้ให้เห็นรายละเอียดของข้อผิดพลาดได้มากกว่าภาษาพูด ดังนั้น ประเภทของข้อผิดพลาดอาจจะมีจำนวนมากเกินกว่าที่กำหนดไว้ วิธีนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดเสริมประเภทของข้อผิดพลาดเข้าไปตามประเภทของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้

ข้อเสียของการจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็นประเภทหลังการรวบรวมข้อผิดพลาดเนื่องจากผู้วิเคราะห์ต้องมาแยกแยะและจัดหมวดหมู่ของข้อผิดพลาดที่คล้ายคลึงกันก่อนที่จะกำหนดประเภทของข้อผิดพลาดลงไป จะทำให้เสียเวลามากกว่าวิธีจำแนกข้อผิดพลาดโดยกำหนดประเภทของข้อผิดพลาดไว้ล่วงหน้า แต่เมื่อใช้วิธีนี้ควรตระหนักถึงเรื่องต่อไปนี้

ก. ควรแยกข้อผิดพลาดของผู้เรียนที่มีอายุต่างกันออกจากกันเพราะข้อผิดพลาดอาจจะเปลี่ยนไปตามอายุของผู้เรียน และระยะเวลาที่เรียนภาษา

ข. ในกรณีที่มีข้อผิดพลาดมากกว่าหนึ่งแห่ง ผู้สอนหรือผู้ศึกษาควรแยกข้อผิดพลาดและเขียนข้อผิดพลาดแต่ละข้อบนการ์ดแต่ละใบแยกกันไว้

2.2 ประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ที่เกิดจากการใช้ภาษาที่สองของผู้เรียนแตกต่างหรือเบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานของภาษาที่สองที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่นั้น มีประโยชน์อย่างมากต่อผู้สอนและผู้เรียน คอร์ดเดอร์ (Corder, 1981 : 45 อ้างถึงใน อัจฉรา เฟ่งพานิช, 2554 : 13) ได้ระบุถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไว้สองประการคือ ประโยชน์ทางด้านทฤษฎีและประโยชน์ทางด้านปฏิบัติ ดังนี้

1) ประโยชน์ทางด้านทฤษฎี

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนั้นเป็นวิธีหนึ่งที่นักวิจัยจะสามารถค้นพบขบวนการเรียนรู้ภาษา พร้อมทั้งค้นพบเกี่ยวกับขบวนการเชิงจิตวิทยาของการเรียนภาษาด่วน อันเป็นข้อมูลสนับสนุนวิชาภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา

2) ประโยชน์ทางด้านปฏิบัติ

ก. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนรู้ว่าความรู้ของผู้เรียนอยู่ในระดับใด และผู้เรียนควรจะเรียนอะไรเพิ่มเติม

ข. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนรู้ว่าอะไรทำให้เกิดความยุ่งยากและอะไรทำให้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศง่ายขึ้น และผลของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนี้ก็จะไปช่วยในการสร้างหลักสูตรหรือการแต่งตำราให้แก่ผู้เรียน

ค. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนรู้ว่าผู้เรียนเรียนภาษาดีหรือไม่และกำลังก้าวไปอยู่ในขั้นใด

ง. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนทราบว่าตำราอุปกรณ์การสอน และวิธีการสอนที่ผู้สอนใช้นั้นใช้ได้ผลเพียงใด และบ่งชี้ให้ผู้สอนทราบว่าหลักสูตรตอนใดทำความยุ่งยากให้แก่ผู้เรียน และผู้สอนควรจะปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ ของหลักสูตรอย่างไร นอกจากนี้ในการสอนแต่ละวันนั้นผู้สอนควรวางแผนหรือเตรียมการสอนอย่างไรหรือเพิ่มเติมแบบฝึกหัดให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอย่างดี

จ. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดสามารถบอกได้ว่าการคาดคะเนของการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบของสองภาษา นั้นถูกต้องหรือผิดพลาดเพียงใด

ฉ. ถ้าผลของการวิเคราะห์ปรากฏออกมาว่ามีข้อผิดพลาด ส่วนมากเกิดจากจากแทรกซ้อนของภาษาแม่แล้วไซ้ ย่อมบอกให้ผู้สอนหรือผู้แต่งตำราหรือผู้จัดหลักสูตรทราบว่าผู้เรียนไม่ได้อ่านหรือไม่ได้ยินภาษาต่างประเทศที่เรียนมากพอ

2.3 สาเหตุของข้อผิดพลาด

อัจฉรา เฟ่งพานิช ได้รวบรวมสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาที่สองจากการศึกษาของนักภาษาศาสตร์หลายคน ได้แก่ เซลลิงเกอร์ (Selinker, 1972) ริชาร์ดส์ (Richards, 1974) เจน (Jain, 1974) และ นอร์ริช (Norris, 1983) สาเหตุของข้อผิดพลาดที่รวบรวมได้มี 6 ประการ ดังนี้

- 1) การแทรกซ้อนของภาษาแม่ (Mother tongue interference)
- 2) การใช้กฎไวยากรณ์และการใช้ศัพท์เพื่อสื่อความหมายอย่างไม่เหมาะสม (Overgeneralization)
- 3) การใช้กฎทางภาษาไม่ครบถ้วน (Incomplete application of rules)
- 4) การใช้ศัพท์หรือโครงสร้างทางภาษาเกินกว่าเหตุ (Overelaboration)
- 5) อิทธิพลจากวิธีการถ่ายทอดภาษาของผู้สอน (Transfer of training)
- 6) อิทธิพลจากแบบฝึกหัดหรือตำราที่สอน (Material-induced errors)

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำของผู้เรียนภาษาที่สอง

ผู้ศึกษาได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดหรือการวิเคราะห์การเขียนสะกดคำผิดเฉพาะที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเท่านั้น เพื่อให้เห็นวิธีการและเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาเวียดนามในบทความฉบับนี้ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

สิทธิศักดิ์ โหมตศิริ (2526) ศึกษาเรื่อง “การเขียนสะกดคำผิดในภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนทดลองในกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำ ภาษาอังกฤษในกลุ่มวิชาประสบการณ์พิเศษ ที่นักเรียนส่วนมากในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียน ทดลองในกรุงเทพมหานคร มักจะสะกดผิด และลักษณะของการสะกดคำ โดยใช้นักเรียนทั้งชายและ หญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในโครงการทดลองหลักสูตรภาษาอังกฤษ จำนวน 10 โรงเรียน โดยใช้ แบบทดสอบโดยแบ่งเป็นสามตอนได้แก่ การเลือกคำที่ถูกต้องในประโยค การ เติมคำในช่องว่าง และการให้เขียนคำบอกทีละคำ ผลการวิจัยพบว่าส่วนมากมักสะกดผิด และมี ปัญหาในการสะกด เป็นคำที่มีลักษณะเฉพาะดังนี้

- 1) เป็นคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ ที่มีตำแหน่งอยู่ทั้งที่ต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ
- 2) เป็นคำที่มีความยาก คือมีหลายพยางค์ หรือมากกว่า 1 พยางค์ขึ้นไป
- 3) เป็นคำที่มีรูปอย่างหนึ่ง แต่ออกเสียงเป็นอีกอย่างหนึ่ง
- 4) เป็นคำที่มีรูปพยัญชนะหรือสระปรากฏอยู่แต่ไม่ออกเสียงพยัญชนะหรือสระนั้น
- 5) เป็นคำที่มีพยัญชนะซึ่งมีเสียงใกล้เคียงกัน
- 6) เป็นคำที่มีรูปพจน์
- 7) เป็นคำที่ประกอบไปด้วยพยัญชนะหรือสระที่มีรูปการผันเขียนคล้ายคลึงกัน

ชนิกา คำพุ่ม (2545) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน วิชาเอก ภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณะรัฐประชาชนจีน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน เมืองคุนหมิง มณฑลยูนนาน สาธารณะรัฐประชาชนจีน โดยศึกษาจากผลงาน ด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนจำนวน 23 คน แยกเป็น ผลงานด้านการพูดจากแถบ บันทึกลีเสียง คนละ 5 เรื่อง รวม 115 ชิ้นงาน และผลงานด้านการเขียน คนละ 8 เรื่อง รวม 184 ชิ้นงาน ผลการวิจัยพบว่าการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักศึกษาจีนมีความบกพร่องของการออก เสียงพยัญชนะผิด พบมากที่สุดคือ ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด รองลงมาคือ การออกเสียงพยัญชนะ ต้นผิด และการออกเสียงสระผิด ส่วนข้อบกพร่องในการใช้ประโยคในการพูด คือ ใช้คำไม่ถูกต้องตาม ความหมายและหน้าที่ และใช้ภาษาไม่สละสลวย

การใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาจีนมีความบกพร่องของการเขียนพยัญชนะต้นผิด มากที่สุด รองลงมาคือ การเขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนสระผิด กล่าวคือนักศึกษาจีนมักเขียน ผิดพลาด เช่น เขียนจากสระเสียงสั้น เป็นสระเสียงยาว, สระเสียงยาว เป็นสระเสียงสั้น และสระ ประสม เป็น สระเดี่ยว ส่วนการใช้ประโยคในการเขียนพบมากที่สุดคือ ใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมาย และหน้าที่ รวมทั้งการใช้คำเกิน การขาดคำ และการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2550) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษาลาวระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่อง

ในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี โดยข้อมูลที่นำมาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ คือผลงานด้านการเขียนของนักศึกษาลาวในช่วงปี 2548 – 2549 จำนวน 21 คน คนละ 2 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง ความเรียง ชีวิตของฉัน และ สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศลาว รวมทั้งสิ้น 42 ผลงาน ผลการวิจัยพบว่าการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวมีความบกพร่องด้านการสะกดคำมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ซึ่งสาเหตุใหญ่ ๆ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ ริชาร์ดส์ (Richards 1977 : 172 – 17 อ้างถึงใน วิจารณ์ อยู่เย็น, 2540) ที่แบ่งข้อผิดพลาดภาษาออกเป็น 3 ประเภท กล่าวคือ สาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาแม่ ภาษาไทยและภาษาลาวแม้จะมีความคล้ายคลึงกันมากแต่ก็ยังมีส่วนที่ใช้อย่างแตกต่างกัน ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความสับสนในการศึกษาภาษาไทยของนักศึกษาลาว สาเหตุจากความยากของภาษาไทยที่มีระบบเขียนที่ซับซ้อนมาก เมื่อเทียบกับภาษาลาว และสาเหตุจากความผิดพลาดของนักศึกษาเองในการพัฒนาการใช้ภาษา

นวลทิพย์ มหามงคล (2552) ศึกษาเรื่อง “ความสามารถในการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 0115241 การเขียนเบื้องต้น ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยทักษิณ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการสะกดคำของนิสิตชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนวิชา 0115241 จำนวน 67 คน โดยใช้วิธีศึกษาเอกภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 0115241 โดยการให้นักศึกษาทำแบบทดสอบก่อนและหลัง ผลการวิจัยพบเมื่อนิสิตได้เรียนรู้กฎการสะกดคำ ได้ฝึกคำ ทำให้นิสิตสามารถทำคะแนนข้อสอบหลังเรียนได้มากกว่า ถึง 56 คน จึงสรุปได้ว่านิสิตได้พัฒนาความสามารถในการสะกดคำภาษาอังกฤษจากการเรียนกฎการสะกดคำ และฝึกซ้ำ ๆ ทำให้นิสิตสามารถสะกดคำศัพท์ได้รวดเร็ว และแม่นยำขึ้นหลังจากที่ได้รับการฝึกเขียนซ้ำ ๆ และแม้ว่านิสิตจะสะกดคำได้ถูกต้องแล้ว เพราะใช้หลักท่องจำหรือสังเกตทั่ว ๆ ไป แต่เมื่อนิสิตได้เรียนรู้กฎการสะกดคำ เป็นการยืนยันว่าภาษาอังกฤษเหล่านั้นมีกฎ มีหลักการสะกดที่เห็นได้ชัด เป็นการเพิ่มความมั่นใจแก่นิสิตยิ่งขึ้น

อลิศรา แก้วชะเนตร (2554) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของนักศึกษาจีนที่เรียนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของนักศึกษาจีน ซึ่งทำให้ได้ทราบถึงปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำของนักศึกษาจีน และเป็นแนวทางแก่ผู้สนใจภาษาไทยในการปรับปรุงการเขียนสะกดคำของตนให้ดีขึ้น โดยให้นักศึกษาจีนจำนวน 18 คน อ่านเรื่องสั้นจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่เรื่อง ช่างหลังภาพ ความสุขของกะทิ เจ้าลอย สร้างชีวิต และฉากหนึ่งของชีวิต โดยให้ทำการทดสอบเขียนตามคำบอกจากเรื่องสั้นที่ได้อ่าน จำนวน 100 คำ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาจีนมีข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะผิดมากที่สุด รองลงมา คือ การเขียนสะกดผิดทั้งคำและการเขียนสะกดสระผิด ส่วนการเขียนสะกดที่ผิดน้อยที่สุดคือการเขียนสะกดวรรณยุกต์ ซึ่งทั้งหมดนี้น่าจะมีสาเหตุจากไม่สนใจในการเขียนว่าจะผิดหรือถูก เมื่อเกิดข้อสงสัยไม่เคยเปิดพจนานุกรมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการสะกดคำและความหมายที่ถูกต้อง อีกทั้งยังขาดการฝึกฝน

ปณิธาน บรรณาธรรม (2555) ศึกษาเรื่อง “นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยใช้นักศึกษาจีนจากมหาวิทยาลัยยูนนาน นอร์มอล ที่จำนวน 49 คน โดยให้นักศึกษาจีนเขียนเรียงความ คนละ 5 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนมีข้อผิดพลาดในการเขียน 4 ด้าน ได้แก่ การสะกดคำ การใช้คำ การผูกประโยค และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน โดยนักศึกษาจีนมีข้อผิดพลาดในการสะกดคำทั้งในการเขียน พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ จำแนกได้ดังนี้

- 1) ข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะ การเขียนพยัญชนะของนักศึกษาจีน พบข้อผิดพลาดในด้าน การเขียนพยัญชนะท้าย การเขียนพยัญชนะต้น และการลำดับพยัญชนะ
- 2) ข้อผิดพลาดในการเขียนสระ การเขียนสระของนักศึกษาจีน พบข้อผิดพลาดในด้าน การเขียนรูปสระผิด การเขียนคำโดยขาดสระ และการเขียนรูปไม่ได้คู่ผิด
- 3) ข้อผิดพลาดในการเขียนวรรณยุกต์ การเขียนวรรณยุกต์ของนักศึกษาจีนพบข้อผิดพลาดในด้าน การเขียนรูปวรรณยุกต์ผิด การเขียนคำโดยขาดรูปวรรณยุกต์ การเขียนคำโดยเพิ่มวรรณยุกต์ และการเขียนโดยวางตำแหน่งวรรณยุกต์ผิด

สาเหตุที่นักศึกษาจีนเขียนภาษาไทยผิดพลาดพบว่ามี 7 ประการ คือ การขาดความรู้เรื่องหลักภาษา รูปพยัญชนะมีความคล้ายคลึงกัน ออกเสียงผิด ยึดแนวเทียบผิด ไม่ทราบความหมายของคำ เคยชินกับหลักไวยากรณ์เดิม และการมีคลังคำจำนวนจำกัด

ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ (2555) ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการสะกดคำไทยของนักศึกษาชาวจีน” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะปัญหาการสะกดคำไทยของนักศึกษาชาวจีน โดยนำข้อมูลการเขียนของนักศึกษาชาวจีนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการสะกดคำไทยผิดเกิดมาจากการออกเสียงพูดภาษาไทยที่ไม่ชัดซึ่งผู้เรียนเขียนสะกดคำไทยตามเสียงพูดของตน และการที่พยัญชนะและสระภาษาไทยบางตัวมีรูปเขียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันจึงก่อให้เกิดความับสนกับผู้เรียน ทั้งนี้ปัญหาของการสะกดผิดส่วนหนึ่งเกิดจากการสะกดคำตามเสียงผู้พูดชาวจีนซึ่งเป็นผลมาจากอิทธิพลภาษาแม่ของผู้เรียน นอกจากนี้ปัญหาการใช้รูปของพยัญชนะและสระที่มีความคล้ายคลึงกันเป็นผลมาจากความเลินเล่อไม่ใส่ใจของผู้เรียนเอง

นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์ (2556) ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ : กรณีศึกษานักศึกษาภาษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เข้ามาศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย โดยใช้นักศึกษาจีนจำนวน 15 คน โดยให้นักศึกษาเขียนแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้ง 15 คน มีปัญหาการใช้คำ ปัญหาที่พบคือ การสะกดคำผิด คำผิดความหมาย การใช้สรรพนามแทนคำนามที่อยู่ข้างหน้า คำนามที่เป็นชื่อกิริยา การใช้คำเชื่อม ซึ่งปัญหาที่พบมากที่สุดคือ การสะกดคำ พบว่าเขียนพยัญชนะตัวสะกดผิด ออกเสียงสระสั้นและยาวไม่ถูกต้อง ทำให้สะกดคำผิด และเขียนรูปวรรณยุกต์ผิด ซึ่งอาจเป็นเพราะการเขียนเป็นกระบวนกรกลั่นกรอง เรียบเรียงและถ่ายทอดความคิดเพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจความหมายที่

ต้องการสื่อสาร การสะกดคำถูกต้องเพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ แต่คำที่เลือกใช้ต้องเหมาะสมกับระดับของภาษาและสอดคล้องกับบริบทด้วย

ปวยวรรณ รุ่งวรรณพงศ์ (2557) ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาใหม่ : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง” โดยมีวัตถุประสงค์คือ ประการแรก เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเข้าใหม่ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง ประการที่สอง ค้นหาแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา และประการที่สาม พัฒนาแนวทางปรับปรุงโครงการปรับพื้นฐานทางภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาเข้าใหม่ โดยเก็บข้อมูลจากงานเขียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมจำนวน 62 คน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาสามารถทำแบบฝึกหัดในแบบเรียนซึ่งเป็นแบบเติมคำโดยสวนใหญ่ได้ แต่มีปัญหาในทักษะการเขียนเป็นอย่างมาก กล่าวคืองานเขียนของนักศึกษาสะท้อนถึงอิทธิพลภาษาที่ 1 ต่อภาษาที่ 2 โดยสามารถจำแนกปัญหาในการเขียนได้ 4 ประการ คือ

1. ปัญหาด้านโครงสร้าง คือนักศึกษาไม่เข้าใจว่าประโยค ในภาษาอังกฤษควรประกอบไปด้วย ประธานและกริยาเป็นองค์ประกอบหลัก ดังนั้นจึงพบว่านักศึกษาเรียบเรียงประโยคโดยไม่มีประธาน ไม่มีกริยา หรือทั้งสอง อีกทั้งยังพบว่าบางคนเรียบเรียงประโยคไม่เป็น โดยไม่สามารถสื่อความเป็นรูปประโยคได้ จึงพบว่าไม่เป็นประโยค โดยเป็นวลีมากกว่า โดยมากพบว่าเรียบเรียงคำ (Word order) แบบภาษาไทย

2. ประโยค ในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาพบว่ามีปัญหาเรื่องไวยากรณ์เหล่านี้คือใช้ tents ผิด สับสนในการใช้คำสรรพนาม ขาดเครื่องหมายต่าง ๆ เช่น ขาด full stop เมื่อจบประโยค ขาดเครื่องหมายคำถาม สะท้อนให้เห็นหามองข้ามรายละเอียดปลีกย่อยของการเขียนที่ถูกต้อง ไม่ใช่ capital letter ในการขึ้นประโยคหรือกับนามเฉพาะ ไม่มีการผันกริยาตามประธาน รวมทั้งนามเอกพจน์/พหูพจน์ในประโยค ไม่เข้าใจหลักการใช้ auxiliary verb และ คำคุณศัพท์

3. ไวยากรณ์ นักศึกษาไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของคำได้ ใช้คำไม่สอดคล้องกับความหมายที่ต้องสื่อ และไม่ทราบคำศัพท์ (แม้จะเป็นคำง่าย ๆ)

4. การใช้คำและการสื่อความหมายโดยรวมของประโยค เนื่องจากนักศึกษาขาดทักษะการแปล รวมถึงข้อผิดพลาดตั้งแต่ข้อ 1-3 ที่กล่าวไว้ ทำให้ประโยคที่ได้มาไม่สามารถสื่อความได้

ศิวริน แสงอาวุธ (2558) ศึกษาเรื่อง “วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน ที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทย ในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทย ในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน โดยศึกษาข้อมูลจากการรวบรวมงานเขียนของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทย ในมหาวิทยาลัยของมณฑลยูนนาน ของประเทศจีน จำนวน 40 คน โดยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบคนละ 5 ชุดดังนี้ การเขียนเรียงความ การเขียนบรรยายภาพ การแปลความจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย การแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ และการเขียนตามคำบอก รวมรายงานทั้งหมด 200 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่าสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทย ในมณฑลยูนนาน ประเทศจีนมี 8 ประเด็น คือ 1. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด 2. เขียนผิด

เพราะไม่รู้หลักภาษาไทย 3. เขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้คำ 4. เขียนผิดเพราะรู้ศัพท์จำกัด 5. เขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการเขียนคำทับศัพท์ 6. เขียนผิดเพราะไม่เข้าใจระบบไวยากรณ์ไทย 7. เขียนผิดเพราะไม่เข้าใจการใช้ประโยค 8. เขียนผิดเพราะใช้รูปภาษาจีน

รสริน ดิษฐบรรจง (2561) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน จาก Guangxi Agricultural Vocational College มณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนจาก Guangxi Agricultural Vocational College มณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน ที่มีฝึกอบรมโครงการภาษาและวัฒนธรรมไทยเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ข้อมูลจาก บันทึกประจำวันของนักศึกษาจีน ระยะเวลา 5 เดือน จำนวน 22 ฉบับ รวมบันทึกประจำวันทั้งสิ้น 153 วัน ผลการวิจัยพบปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน 6 ประเด็น ดังนี้ 1. การสะกดคำ พบว่าสะกดคำไทยผิดทั้ง พยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ รวมถึงการเขียนตัวอักษรขาดหายไป 2. ปัญหาเรื่องการใช้คำ พบว่าการใช้คำนาม คำกริยา คำบุพบท คำสันธานและคำลักษณะนามไม่ถูกต้อง พบการใช้คำต่างระดับในการเขียน ปัญหาเรื่องการวางตำแหน่งของคำในประโยคและปัญหาการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแทนคำภาษาไทย 3. ปัญหาเรื่องการใช้ประโยค พบการเขียนที่เป็นกลุ่มคำทำให้ขาดความชัดเจน การเขียนประโยคที่ขาดสมบูรณ์ การวางส่วนขยายในประโยคไม่ถูกต้อง 4. ปัญหาเรื่องการใช้สำนวน พบการแปลสำนวนจากภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาจีน และการใช้สำนวนผิด 5. ปัญหาการใช้ตัวเลข พบว่ามีการเขียนเลขไทยผิด 6. ปัญหาเรื่องการเว้นวรรคตอนและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน พบว่านักศึกษาจีนเขียนโดยไม่เว้นวรรคตอน นอกจากนี้ยังเว้นวรรคผิดและใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด

จากการทบทวนวรรณกรรมทำให้ผู้ศึกษาทราบถึงปัญหาในการสะกดคำ โดยพบข้อผิดพลาดในการสะกดคำมากที่สุด โดยจำแนกเป็น การเขียนพยัญชนะต้นผิด เขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนสระผิด เช่นงานวิจัยของ ชนิกา คำพุ่ม (2545) ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2550) อลิศรา แก้วชะเนตร (2554) ปณิธาน บรรณาธรรม (2555) นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์ (2556) และรสริน ดิษฐบรรจง (2561) ส่วนสิทธิศักดิ์ โหมตหิรัญ (2526) พบปัญหาการสะกดที่ต่างออกไปเนื่องจากศึกษาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยพบปัญหาการสะกด ดังนี้ การสะกดพยัญชนะควบกล้ำผิด เป็นคำที่มีความยาก เป็นคำที่ออกเสียงต่างจากรูป เป็นคำที่มีรูปพยัญชนะไม่ออกเสียง เป็นคำที่มีเสียงใกล้เคียง เป็นคำที่มีรูปพจน์ และคำที่มีรูปการเขียนคล้ายคลึงกัน

ส่วนผลของการสะกดผิด ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ เช่นงานวิจัยของ ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2550) ปณิธาน บรรณาธรรม (2555) ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ (2555) และปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์ (2557) ส่วนศิริวิน แสงอาวุธ ระบุว่าสาเหตุมาจากการออกเสียงผิด ส่วนวิธีศึกษาข้อผิดพลาดของการสะกดคำส่วนใหญ่ผู้ศึกษาจะศึกษาจากงานเขียนของผู้ทดสอบ เช่นงานวิจัยของ ชนิกา คำพุ่ม (2545) ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2550) ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ (2555) ปณิธาน บรรณาธรรม (2555) ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์ (2557) ศิริวิน แสงอาวุธ (2558) และรสริน ดิษฐบรรจง (2561) ส่วนอลิศรา แก้วชะเนตร (2554) และสิทธิศักดิ์ โหมตหิรัญ (2526) ใช้วิธีการเขียนตามคำบอก ส่วน

นวลทิพย์ มหามงคล (2552) ใช้วิธีทำแบบทดสอบก่อนหลัง ส่วน นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์ (2556) ใช้วิธีให้ผู้ทดสอบเขียนแบบสอบถาม

อนึ่งการศึกษาการสะกดคำภาษาไทยเวียดนามยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน ผู้ศึกษาจึงประสงค์จะศึกษาการสะกดคำในภาษาไทยเวียดนามของนักศึกษาเอเชียศึกษา ที่เรียนภาษาไทยเวียดนาม เพื่อหาข้อผิดพลาดในการสะกดคำ ผิดอีกทั้งยังเป็นการขยายขอบเขตการศึกษาภาษาไทยเวียดนามให้กว้างขึ้น

ผลการศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนสะกดคำภาษาไทยเวียดนามของนักศึกษาไทย ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่า นักศึกษาเขียนสะกดคำภาษาไทยเวียดนามผิดจำนวนทั้งสิ้น 45 กฏ แบ่งเป็นกฎเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว 15 กฏ พยัญชนะควบกล้ำ 2 กฏ พยัญชนะท้าย 8 กฏ สระ 13 กฏ และวรรณยุกต์ 6 กฏ ซึ่งทั้ง 45 กฏนี้ประกอบด้วยกฎที่ซับซ้อนที่ตั้งใจทดสอบ และกฎไม่ซับซ้อนที่ไม่ได้ตั้งใจทดสอบ ผลการศึกษาดังกล่าวทำให้มองเห็นปัญหาในการเขียนของผู้เรียนทุกชั้นปีและแยกตามแต่ละชั้นปี ผู้ศึกษาจะนำเสนอการเขียนผิดและสาเหตุของการเขียนผิดที่อนุมานได้จากผลการทดสอบแยกตามส่วนประกอบของพยางค์ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว

จากกฎการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวทั้งหมด 15 กฏ แบ่งเป็นกฎที่ซับซ้อนที่ตั้งใจทดสอบจำนวน 6 กฏ ซึ่งเป็นกฎที่มีรูปมากกว่าเสียง ผู้ศึกษาพบว่าผู้เรียนทั้งสามชั้นปีเขียนพยัญชนะต้นด้วยกฎเหล่านี้ทุกกฎ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนเขียนพยัญชนะต้นกฏอื่น ๆ ผิดอีก 9 กฏ ซึ่งเป็นกฎที่อยู่ นอกเหนือกฎที่ต้องการทดสอบโดยตรงเพราะกฎเหล่านี้มีรูปกับเสียงตรงกัน ผู้ศึกษาจะนำเสนอผลการศึกษาคำผิดในการเขียนพยัญชนะต้นผิดเรียงตามกฎที่ซับซ้อนคือ ลำดับที่ 1-6 และกฏอื่น ๆ 7-15 (ตัวเอียง) กฏแต่ละประเภทเรียงตามลำดับความถี่ของการเขียนผิดของนักศึกษาแต่ละชั้นปี (แนวตั้ง) และแสดงความถี่ในการเขียนผิดแต่ละกฏเปรียบเทียบกับทุกชั้นปี (แนวนอน) ดังนี้

ตารางที่ 9 ข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว

ลำดับ	กฎการเขียน พยัญชนะต้นเดี่ยว	ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1	ng h – ng - nh	39	20.86	53	31.18	44	22.00	136	24.42
2	d – gi – r	20	10.70	32	18.82	25	12.50	77	13.82
3	k – q - c	33	17.65	13	7.65	29	14.50	75	13.46
4	s – x	18	9.63	8	4.71	31	15.50	57	10.23

ลำดับ	กฎการเขียน พยัญชนะต้นเดี่ยว	ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
5	gh - g	15	8.02	-	-	30	15.00	45	8.08
6	ch - tr	18	9.63	8	4.71	7	3.50	33	5.92
7	kh	13	6.95	41	24.12	13	6.50	67	12.03
8	b	4	2.14	8	4.71	9	4.50	21	3.77
9	m	13	6.95	2	1.18	2	1.00	17	3.05
10	th	4	2.14	4	2.35	7	3.50	15	2.69
11	l	5	2.67	-	-	-	-	5	0.90
12	t	2	1.07	1	0.59	1	0.50	4	0.72
13	ph	2	1.07	-	-	-	-	2	0.36
14	h	-	-	-	-	2	1.00	2	0.36
15	n	1	0.53	-	-	-	-	1	0.18
รวม		187	100	170	100	200	100	557	100

จากผลการศึกษาในตารางข้างต้น สามารถสรุปการเขียนผิดของนักศึกษาไทยแยกตามชั้นปี และเปรียบเทียบทุกชั้นปีได้ ดังนี้

เมื่อพิจารณาแยกตามชั้นปี จะเห็นได้ว่ากฎการเขียนพยัญชนะต้นที่นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 2 เขียนผิดมากที่สุดจาก 15 กฎ ได้แก่ กฎการเขียนพยัญชนะพ้องเสียง nhg - ng - nh นักศึกษาชั้นปีที่ 2 เขียนผิด 39 ครั้ง จาก 187 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.86 ของความถี่ทั้งหมดในชั้นปีที่ 2 รองลงมาคือ กฎการเขียนพยัญชนะพ้องเสียง k - q - c เขียนผิดทั้งสิ้น 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.65 และกฎที่ เขียนผิดเป็นอันดับ 3 คือ กฎการเขียนพยัญชนะพ้องเสียง d - gi - r เขียนผิดทั้งสิ้น 20 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 10.70 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 2 ส่วนกฎอื่น ๆ ได้แก่ กฎพยัญชนะ s - x พยัญชนะ ch - tr และพยัญชนะ gh - g พบความถี่ในการเขียนผิดลดหลั่นกันลงมาตามลำดับ จะเห็นได้ว่ากฎที่สร้าง ปัญหาให้แก่ผู้เรียนชั้นปีที่ 2 ที่เพิ่งเรียนภาษาเวียดนามได้เพียงปีเดียวนั้นเป็นกฎพยัญชนะพ้องเสียง คือมีเสียงเดียวกันแต่เขียนด้วยรูปที่ต่างกัน ส่วนพยัญชนะอื่น ๆ ที่รูปกับเสียงไม่ตรงกัน แต่ออกเสียง หรือเขียนคล้ายกันไม่เป็นปัญหาต่อการเขียนของผู้เรียนชั้นปีที่ 2 มากนัก เพราะพบความถี่เพียง เล็กน้อยเท่านั้น

สำหรับนักศึกษาไทยชั้นปีที่ 3 เขียนกฎพยัญชนะพ้องเสียง nhg - ng - nh ผิดสูงสุด เช่นเดียวกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยพบมากถึง 53 ครั้ง จากความถี่ 170 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.18 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 3 รองลงมาคือ การเขียน kh ผิด ซึ่งพบมากถึง 41 ครั้ง จากความถี่ 170

ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.12 และกฎที่เขียนผิดเป็นอันดับ 3 คือกฎพยัญชนะพ้องเสียง d - gi - r พบมากถึง 32 ครั้ง จากความถี่ 170 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.82 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 3 ส่วนกฎอื่น ๆ พบว่าเขียนผิดด้วยความถี่ไม่สูง อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ซึ่งเรียนภาษาเวียดนามได้ 2 ปีนั้น มีปัญหาเรื่องการเขียนพยัญชนะต้นพ้องเสียงน้อยกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ดังจะเห็นว่าพบความถี่ของกฎการเขียนพยัญชนะต้นพ้องเสียงกฎอื่น ๆ ไม่สูง อีกทั้งบางกฎไม่พบว่าเขียนผิด นั่นคือกฎพยัญชนะ gh - g อย่างไรก็ตามกลับพบว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 สับสนการเขียนพยัญชนะต้นที่มีรูปและเสียงคล้ายกับพยัญชนะตัวอื่น เช่น kh ซึ่งพบเป็นอันดับ 3 ของการเขียนผิด

นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 4 เขียนกฎพยัญชนะพ้องเสียง nhg - ng - nh ผิดสูงสุดเช่นเดียวกับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 และ 3 โดยพบมากถึง 44 ครั้ง จากความถี่ 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 4 รองลงมาคือ การเขียนพยัญชนะพ้องเสียง s - x ผิด พบมากถึง 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.50 และกฎที่เขียนผิดเป็นอันดับ 3 คือกฎพยัญชนะพ้องเสียง gh - g พบความถี่ใกล้เคียงกับอันดับที่สอง คือพบมากถึง 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 4 ผลการวิเคราะห์การเขียนผิดของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 สอดคล้องกับชั้นปีที่ 2 เนื่องจากกฎที่เขียนผิดเป็นอันดับต้น ๆ คือกฎการเขียนพยัญชนะต้นพ้องเสียงทั้งสิ้น ส่วนการเขียนพยัญชนะอื่น ๆ ที่รูปกับเสียงใกล้เคียงกันนั้น พบร้อยละของการเขียนผิดไม่มาก

เมื่อพิจารณาความถี่ในการเขียนผิดของนักศึกษาระดับชั้นปีเปรียบเทียบกันเป็นรายกฎ พบว่ากฎการเขียนพยัญชนะต้นพ้องเสียง nhg - ng - nh เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษามากที่สุด โดยพบว่านักศึกษาเขียนกฎนี้ผิดมากถึง 136 ครั้ง จากความถี่รวมทุกกฎ 557 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.42 ของความถี่รวม เมื่อเปรียบเทียบกับกฎอื่นพบว่ากฎ nhg - ng - nh มีความถี่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ จึงสรุปได้ว่านักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนามทุกชั้นปีมีปัญหาเรื่องการเขียนกฎนี้มากที่สุด และเมื่อพิจารณาโดยภาพรวมแล้วจะเห็นได้ว่าพยัญชนะต้นพ้องเสียงซึ่งเป็นพยัญชนะที่ซับซ้อนในภาษาเวียดนามทุกกฎสร้างปัญหาแก่ผู้เรียน เนื่องจากพบร้อยละของการเขียนผิดสูงลดหลั่นกันลงมา ในขณะที่กฎที่มีเสียงหรือรูปคล้ายกันส่วนใหญ่ไม่เป็นปัญหา นอกจากกฎ kh ซึ่งมีรูปและเสียงคล้ายกับพยัญชนะ k ทำให้ผู้เรียนสับสนมากกว่าพยัญชนะที่ไม่ซับซ้อนตัวอื่น ๆ

ผลการศึกษาดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นว่าระยะเวลาในการเรียนไม่มีผลต่อทักษะการเขียนพยัญชนะต้นที่ซับซ้อนในภาษาเวียดนาม เนื่องจากทดสอบการเขียนด้วยกฎเดียวกันในรายการคำทดสอบของแต่ละชั้นปี จึงกล่าวได้ว่าปัญหาของการเขียนอาจอยู่ที่ปัจจัยอื่น ๆ ผู้ศึกษาจะนำเสนอรายละเอียดของการเขียนแต่ละกฎ ตัวอย่างการเขียนผิด และอนุมานสาเหตุของการเขียนผิดเรียงตามลำดับกฎที่ 1-15 ดังนี้

1.1 กฎการเขียนพยัญชนะต้น nhg - ng - nh

พยัญชนะต้น nhg - ng - nh ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /ŋ/ แต่ใช้ต่างกันดังนี้
- ใช้พยัญชนะต้น ngh เขียนเมื่อนำหน้าสระ i, ê, e, iê, ia

- ใช้พยัญชนะต้น ng เขียนเมื่อนำหน้าสระตัวอื่น ๆ
- พยัญชนะต้น nh ไม่มีเงื่อนไขในการใช้

ปัญหาการเขียนผิดคือ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรสลับกัน ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
nghi	ngí
nghiên	nguyên
nhân	ngân
ngiệp	ngiệp
ngấm	nghấm

จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะทั้งสามตัวออกเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด และอาจเกิดจากความไม่แม่นยำเรื่องกฎการเขียน เนื่องจากแม้พยัญชนะทั้งสามตัวนี้จะออกเสียงเดียวกันแต่มีรูปสระที่ตามมาเป็นตัวกำหนดว่าควรเลือกใช้พยัญชนะตัวใด

1.2 กฎการเขียนพยัญชนะต้น d – gi – r

พยัญชนะต้น d – gi – r ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /ซ/ แต่ในภาษาเวียดนามเป็นเสียงก้อง ในขณะที่ภาษาไทยปัจจุบัน /ซ/ เป็นเสียงไม่ก้อง ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรสลับกัน ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
dài	giài
dạy	ranh
	giay
gia	ra
rộng	sộng

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน นอกจากเขียนสลับกันแล้ว ยังเขียนพยัญชนะต้น d – gi – r เป็นพยัญชนะ l s tr และ x จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะทั้งสามตัวออกเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นทั้งสามนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้เวลาจดจำและการค้นคว้าในการสะกดเท่านั้น

1.3 กฎการเขียนพยัญชนะต้น k - q - c

พยัญชนะต้น k - q - c ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /k/ (เสียงไม่ก้อง) แต่ใช้ต่างกัน ดังนี้

- ใช้พยัญชนะต้น k เขียนเมื่อนำหน้าสระ i, ê, e, iê
- ใช้พยัญชนะต้น c เขียนเมื่อนำหน้าสระอื่น ๆ
- ใช้พยัญชนะต้น q จะปรากฏพร้อมพยัญชนะกลาง U เสมอ

ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรสลับกัน ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
kết	<u>c</u> ác
quốc	<u>c</u> uốc
cắt	<u>k</u> ắt
cảnh	<u>q</u> uảnh
kiến	<u>k</u> hiến

จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะทั้งสามตัวออกเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด และอาจเกิดจากความไม่แม่นยำเรื่องกฎการเขียน เนื่องจากแม้พยัญชนะทั้งสามตัวนี้จะออกเสียงเหมือนกัน แต่มีรูปสระที่ตามมาเป็นตัวกำหนดว่าควรเลือกใช้พยัญชนะตัวใด

1.4 กฎการเขียนพยัญชนะต้น s - x

พยัญชนะต้น s - x ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /s/ (เสียงไม่ก้อง) ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรสลับกันและบางกรณีก็เขียนเป็นพยัญชนะรูปอื่นที่มีเสียงคล้ายคลึง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
sau	rau
săn sàng	dăn dàng
sao	giao
xi	si
xua	sua

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน นอกจากเขียนสลับกันแล้ว ยังเขียนพยัญชนะต้น s – x เป็นพยัญชนะ d gi r และ tr จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียง และรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะทั้งสองตัวออกเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด นอกจากนี้ อาจเป็นคำที่ผู้เรียนไม่ค่อยพบ อีกทั้งพยัญชนะต้น s – x ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ จึงจำเป็นต้องใช้การจดจำในการเขียนศัพท์

1.5 กฎการเขียนพยัญชนะต้น gh - g

พยัญชนะต้น gh - g ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /g/ (เสียงก้อง) แต่ใช้ต่างกันดังนี้

- ใช้พยัญชนะต้น gh เขียนเมื่อนำหน้าสระ i, ê, e, iê, ia
- ใช้พยัญชนะต้น g เขียนเมื่อนำหน้าสระตัวอื่น ๆ

ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรสลับกันและบางกรณีก็เขียนเป็นพยัญชนะรูปอื่นที่มีเสียงคล้ายคลึง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
gào	ghào
gọi	còn
ghét	gét
ghi	nghi
gõ	cõ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน นอกจากเขียนสลับกันแล้ว ยังเขียนพยัญชนะต้น gh - g เป็นพยัญชนะ c ch đ gh gi และ k จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะทั้งสามตัวออกเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด และอาจเกิดจากความไม่แม่นยำเรื่องกฎการเขียน เนื่องจากแม้พยัญชนะทั้งสามตัวนี้จะออกเสียงเดียวกันแต่มีรูปสระที่ตามมาเป็นตัวกำหนดว่าควรเลือกใช้พยัญชนะตัวใด

1.6 กฎการเขียนพยัญชนะต้น ch - tr

พยัญชนะต้น ch - tr ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /ช/ ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรสลับกัน ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
chũa	trước
chuyển	truyền
chũa	trũa
chuyển	truyển
trường	chuan

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน นอกจากเขียนสลับกันแล้ว ยังเขียนพยัญชนะต้น ch - tr เป็นพยัญชนะ t th จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะทั้งสองตัวออกเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นทั้งสองนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำและการค้นคืนในการสะกด

1.7 กฎการเขียนพยัญชนะต้น kh

พยัญชนะต้น h ในภาษาเวียดนามออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยคือ /ค/ ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรที่มีเสียงใกล้เคียง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
khuyển	yiến

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
khuya	bia via
khẩu	thỏ kố

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะต้น kh เป็นพยัญชนะ b c h ph th k l q และ v จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้ออกเสียงคล้ายกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ในการจดจำและการค้นคืนในการสะกด

1.8 กฎการเขียนพยัญชนะต้น b

พยัญชนะต้น b ในภาษาเวียดนามออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยคือ /บ/ ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรที่มีเสียงใกล้เคียง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
biểu	điêu tiểu
bữa	nữa muộc mữa

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะต้น b เป็นพยัญชนะ d m n และ t จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ในการจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

1.9 กฎการเขียนพยัญชนะต้น m

พยัญชนะต้น m ในภาษาเวียดนามออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยคือ /ม/ ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรที่มีเสียงใกล้เคียง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
miêng	niêm
	nhhiêm
	ngghiệp
muón	buón
miền	giền

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะต้น m เป็นพยัญชนะ b n ngh nh จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคว้าในการสะกดเท่านั้น

1.10 กฎการเขียนพยัญชนะต้น th

พยัญชนะต้น th ในภาษาเวียดนามออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยคือ /ท/ ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรที่มีเสียงใกล้เคียง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
thúng	túng
thiêng	tiêng
thỏa	toa
thủ	chủ
	khủ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะต้น th เป็นพยัญชนะ t ch และ kh จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ในการจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

1.11 กฎการเขียนพยัญชนะต้น l

พยัญชนะต้น l ในภาษาเวียดนามออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยคือ /ล/ ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรที่มีเสียงใกล้เคียง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม

loại

คำที่สะกดผิด

ngoi

vôi

vày

vôi

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะต้น l เป็นพยัญชนะ ng และ v จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ในการจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

1.12 กฎการเขียนพยัญชนะต้น t

พยัญชนะต้น T ในภาษาเวียดนามออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยคือ /ต/ ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรที่มีเสียงใกล้เคียง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม

tuy

คำที่สะกดผิด

Tré

คำภาษาเวียดนาม

คำที่สะกดผิด

vi

thu

tương

biều

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะต้น t เป็นพยัญชนะ b tr th และ v จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ในการจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

1.13 กฎการเขียนพยัญชนะต้น ph

พยัญชนะต้น Ph ในภาษาเวียดนามออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยคือ /ฟ/ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรที่มีเสียงใกล้เคียง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม

คำที่สะกดผิด

phia

vúa

phài

vi

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะต้น ph เป็นพยัญชนะ v จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ในการจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

1.14 กฎการเขียนพยัญชนะต้น h

พยัญชนะต้น H ในภาษาเวียดนามออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยคือ /ห/ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรที่มีเสียงใกล้เคียง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม

คำที่สะกดผิด

họa

tặc

van

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะต้น h เป็นพยัญชนะ t และ v จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

1.15 กฎการเขียนพยัญชนะต้น n

พยัญชนะต้น n ในภาษาเวียดนามออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยคือ /น/ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรที่มีเสียงใกล้เคียง ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม

คำที่สะกดผิด

này

ngài

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะต้น n เป็นพยัญชนะ ng อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะต้น เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

2. ข้อผิดในการเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำ

พยัญชนะต้นควบกล้ำในภาษาเวียดนามที่นำมาทดสอบมีเพียง 2 กฎ ได้แก่ พยัญชนะที่ควบกล้ำกับตัว o ออกเสียงว่า /อ/ พยัญชนะที่ควบกล้ำกับตัว u ออกเสียงว่า /ว/ โดยมีกฎการใช้ที่ต่างกัน คือ

- ใช้พยัญชนะควบกล้ำกับตัว o เมื่อนำหน้าสระ e, a, ă
- ใช้พยัญชนะควบกล้ำกับตัว u เมื่อนำหน้าสระตัวอื่น ๆ

จากการวิเคราะห์กฎการเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำทั้งสองกฎ พบว่าผู้เรียนทั้งสามชั้นปีเขียนสะกดคำด้วยกฎเหล่านี้ผิดทั้งสองกฎ ผู้ศึกษาจะนำเสนอผลการศึกษาคำผิดในการเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำผิดเรียงตามกฎ แต่ละกฎแสดงคำผิดในการเขียนผิดรวมทุกกฎของนักศึกษาแต่ละชั้นปี ดังนี้

ตารางที่ 10 ข้อผิดในการเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำ

ลำดับ	กฎการเขียน พยัญชนะควบกล้ำ	ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1	พยัญชนะควบกล้ำ กับตัว u	21	84	38	88.37	34	72.34	93	80.87
2	พยัญชนะควบกล้ำ กับตัว o	4	16	5	11.63	13	27.66	22	19.13
รวม		25	100	43	100	47	100	115	100

ผลการศึกษาในตาราง จะเห็นได้ว่านักศึกษาแต่ละชั้นปี เขียนพยัญชนะควบกล้ำกับตัว u ผิดมากเป็นอันดับหนึ่ง ด้วยความถี่มากกว่าร้อยละ 70 ซึ่งสูงกว่าพยัญชนะควบกล้ำกับตัว o อย่างมาก เมื่อพิจารณาจากความถี่รวมทุกกฎทุกชั้นปี จะพบว่านักศึกษาเขียนพยัญชนะควบกล้ำกับตัว u ผิดมากถึง 93 ครั้งจาก 115 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 80.87 ของความถี่ทั้งหมด ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า กฎการเขียนพยัญชนะควบกล้ำกับตัว u เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทยไม่ว่าจะเพิ่งเริ่มเรียนหรือเรียนภาษาเวียดนามมานานแล้วก็ตาม

ผลการศึกษาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าระยะเวลาในการเรียนไม่มีผลต่อทักษะการเขียนพยัญชนะควบกล้ำในภาษาเวียดนาม เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึง 4 ซึ่งมีระยะเวลาในการเรียนต่างกันแต่ก็ยังคงเขียนพยัญชนะควบกล้ำกฎนี้ผิดในระดับใกล้เคียงกัน ผู้ศึกษาจะนำเสนอรายละเอียดของการเขียนพยัญชนะควบกล้ำแต่ละกฎ ตัวอย่างการเขียนผิด และอนุมานสาเหตุของการเขียนผิดเรียงตามลำดับดังนี้

2.1.1 กฎการเขียนพยัญชนะควบกล้ำ u

พยัญชนะควบกล้ำ U ออกเสียงคือ /ว/ มีกฎการสะกดดังนี้

- ใช้พยัญชนะควบกล้ำกับตัว u เมื่อนำหน้าสระตัวอื่น ๆ

ปัญหาที่พบคือ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรสลับกัน ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
quả	coà
nguy	vi
khuya	bia

จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนรูปพยัญชนะควบกล้ำ เนื่องจากพยัญชนะควบกล้ำมีเพียงสองตัว หากขาดการฝึกฝนสามารถสร้างความสับสนได้ อีกทั้งอาจเกิดจากความไม่แน่นยำเรื่องกฎการเขียนกฎ และการได้ยินอาจเป็นอีกสาเหตุหนึ่งในการสะกดผิด จากตัวอย่างข้างบนจะเห็นว่าการเขียนโดยไม่มีพยัญชนะควบกล้ำ แต่เป็นการเขียนรวบคำเช่น nguy (งวี) ผู้เรียนเขียนเป็น Vi (วี)

2.2 กฎการเขียนพยัญชนะควบกล้ำ o

พยัญชนะควบกล้ำ o ออกเสียงคือ /อ/ มีกฎการสะกดดังนี้

- ใช้พยัญชนะควบกล้ำกับตัว o เมื่อนำหน้าสระตัวอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สระ e, a, ă

ปัญหาที่พบคือ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรสลับกัน ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
hoa	hua
doanh	xuang
ngoai	noğai

จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนรูปพยัญชนะควบกล้ำ แม้ว่าพยัญชนะควบกล้ำจะมีเพียงสองตัว หากขาดการฝึกฝนสามารถสร้างความสับสนได้ อีกทั้งอาจเกิดจากความไม่แน่นยำเรื่องกฎการเขียน จากตัวอย่างข้างบนจะเห็นได้ว่าการเขียนสลับที่

3. ข้อผิดในการเขียนพยัญชนะท้าย

จากกฎการเขียนพยัญชนะท้ายทั้งหมด 8 กฎ แบ่งเป็นกฎที่ซับซ้อนเนื่องจากมีรูปมากกว่าเสียงจำนวน 4 กฎ ผู้ศึกษาพบว่าผู้เรียนทั้งสามชั้นปีเขียนพยัญชนะท้ายด้วยกฎเหล่านี้ผิดทุกกฎ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนเขียนพยัญชนะท้ายกฎอื่น ๆ ซึ่งเป็นกฎที่อยู่นอกเหนือกฎที่ต้องการทดสอบผิดอีก 4 กฎ ด้วยความถี่มากน้อยต่างกัน ผู้ศึกษาจะนำเสนอผลการศึกษาคำผิดในการเขียน

พยัญชนะท้ายผิดเรียงตามกฎที่ซับซ้อนตั้งแต่ลำดับที่ 1-4 และกฎอื่น ๆ ที่ไม่ซับซ้อนตั้งแต่ลำดับ 5-8 กฎแต่ละประเภทเรียงตามลำดับความถี่ของการเขียนผิดของนักศึกษาแต่ละชั้นปี (แนวตั้ง) และแสดงความถี่ในการเขียนผิดแต่ละกฎเปรียบเทียบกันทุกชั้นปี (แนวนอน) ดังนี้

ตารางที่ 11 ข้อผิดในการเขียนพยัญชนะท้าย

ลำดับ	กฎการเขียน พยัญชนะท้าย	ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1	y - i	51	31.68	42	38.18	40	43.01	33	36.54
2	nh - ng	40	24.84	19	17.27	3	3.23	62	17.03
3	o - u	23	14.29	22	20.00	11	11.83	56	15.38
4	ch - c	17	10.56	15	13.64	11	11.83	43	11.81
5	n	5	3.11	4	3.64	19	20.43	28	7.69
6	m	9	5.59	4	3.64	4	4.30	17	4.67
7	t	10	6.21	3	2.73	1	1.08	14	3.85
8	p	6	3.73	1	0.91	4	4.30	11	3.02
รวม		161	100	110	100	93	100	364	100

จากผลการศึกษาในตารางข้างต้น สามารถสรุปการเขียนพยัญชนะท้ายผิดของนักศึกษาไทยแยกตามชั้นปีและเปรียบเทียบทุกชั้นปีได้ ดังนี้

นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 2 เขียนพยัญชนะท้ายผิดมากที่สุดคือ กฎการเขียนพยัญชนะพ้องเสียง y - i พบการเขียนผิด 51 ครั้ง จาก 161 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.68 ของความถี่ทั้งหมดในชั้นปีที่ 2 รองลงมาคือกฎการเขียนพยัญชนะพ้องเสียง nh - ng เขียนผิดทั้งสิ้น 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.84 และกฎที่เขียนผิดเป็นอันดับ 3 คือ กฎการเขียนพยัญชนะพ้องเสียง o - u เขียนผิดทั้งสิ้น 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.29 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 2 ส่วนกฎอื่น ๆ ได้แก่ กฎพยัญชนะพ้องเสียง ch - c และกฎพยัญชนะท้ายเดี่ยวที่ไม่ซับซ้อน n m t p พบการเขียนผิดด้วยความถี่ลดหลั่นกันลงมาตามลำดับ จะเห็นได้ว่ากฎการเขียนพยัญชนะท้ายที่สร้างปัญหาให้แก่ผู้เรียนชั้นปีที่ 2 ที่เพิ่งเรียนภาษาเวียดนามได้เพียงปีเดียวนั้นเป็นกฎพยัญชนะพ้องเสียง คือ มีเสียงเดียวกันแต่เขียนด้วยรูปที่ต่างกัน ส่วนพยัญชนะท้ายเดี่ยวที่ไม่ซับซ้อนซึ่งไม่ได้ตั้งใจทดสอบนั้นพบว่าไม่เป็นปัญหามากนัก ดังจะเห็นได้จากความถี่ที่พบมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 3 เขียนพยัญชนะท้ายผิดสอดคล้องกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ดังจะเห็นได้จากความถี่ที่พบ 3 อันดับแรกนั้นตรงกัน ต่างกันที่อันดับที่ 2 และ 3 พบความถี่สลับลำดับกันเท่านั้น โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 เขียนพยัญชนะพ้องเสียง y - i ผิดเป็นอันดับแรก พบความถี่ 42 ครั้ง จาก 161 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.18 รองลงมาคือ กฎการเขียนพยัญชนะพ้องเสียง o - u เขียนผิดทั้งสิ้น 22

ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20 และกฎที่เขียนผิดเป็นอันดับ 3 คือ พยัญชนะพ้องเสียง nh - ng เขียนผิดทั้งสิ้น 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.27 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 3 อาจกล่าวได้ว่าปัญหาของผู้เรียนชั้นปีที่ 3 เป็นแบบเดียวกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คือ การเขียนพยัญชนะท้ายพ้องเสียง และพบปัญหาการเขียนพยัญชนะท้ายเดี่ยวที่ไม่ซับซ้อนนั้นผิดเพียงเล็กน้อยเช่นกัน

นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 4 เขียนพยัญชนะท้ายผิดแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 แม้ว่าจะเขียนพยัญชนะท้ายพ้องเสียงผิดเป็นอันดับแรกและอันดับที่ 3 ตรงกัน คือ เขียนพยัญชนะท้าย y - i ผิดมากที่สุด 40 ครั้ง จาก 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 43.01 และเขียนพยัญชนะท้าย o - u และ ch - c ผิด 11 ครั้งตรงกัน คิดเป็นร้อยละ 11.83 อย่างไรก็ตาม กลับพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 เขียนพยัญชนะท้ายที่ไม่ซับซ้อน n ผิดเป็นอันดับที่ 2 โดยพบความถี่ 19 ครั้ง จาก 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.43 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 4 ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า แมื่อนักศึกษาชั้นปีนี้จะเรียนภาษาเวียดนามมาแล้ว 3 ปี แต่ยังมีปัญหาเรื่องการสับสนเสียงพยัญชนะท้ายที่ไม่พ้องเสียงกับพยัญชนะตัวอื่น แต่อาจมีเสียงคล้ายกันจนแยกเสียงไม่ออก ในขณะเดียวกัน ผลการทดสอบก็ได้ชี้ให้เห็นพัฒนาการของการเขียนพยัญชนะท้ายที่ซับซ้อนของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 นั่นคือ พบการเขียนพยัญชนะท้าย nh - ng ผิดเพียงแค่ 3 ครั้ง จาก 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.23 เท่านั้น

เมื่อพิจารณาภาพรวมของการเขียนพยัญชนะท้ายจากความถี่รวมในการเขียนผิดทั้งหมด 364 ครั้ง พบว่า นักศึกษาไทยมีพัฒนาการในการเขียนพยัญชนะท้ายได้ถูกต้องมากขึ้นตามลำดับชั้นปีคือ ดังจะเห็นได้ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 เขียนผิดมากถึง 161 ครั้ง แต่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 เขียนผิดเพียง 110 ครั้ง และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เขียนผิดไล่เลี่ยกันคือ 93 ครั้ง ดังนั้นหากมองในภาพรวมอาจกล่าวได้ว่าระยะเวลาในการเรียนมีผลต่อทักษะการเขียนพยัญชนะท้ายให้ถูกต้อง

หากพิจารณาความถี่เปรียบเทียบกันเป็นรายกฎ พบว่ากฎการเขียนพยัญชนะท้ายพ้องเสียงสร้างปัญหาให้แก่ผู้เรียนมากที่สุด ดังจะเห็นได้จากความถี่ของการเขียนผิดที่เรียงลำดับลดหลั่นกันลงมาตั้งแต่อันดับที่ 1-4 นั้น ล้วนเป็นกฎพยัญชนะท้ายพ้องเสียงทั้งสิ้น โดยเฉพาะกฎ y - i เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทยมากที่สุด โดยพบการเขียนผิดรวมกันมากถึง 133 ครั้ง จากความถี่รวมทุกกฎ 364 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.54 ของความถี่รวม นอกจากนี้ความถี่รวมในลำดับรองลงมาล้วนเป็นความถี่ของการเขียนพยัญชนะท้ายพ้องเสียงทั้งสิ้น สำหรับการเขียนพยัญชนะท้ายเดี่ยวที่ไม่ซับซ้อนพบว่า การเขียนพยัญชนะท้าย n เป็นปัญหามากที่สุด โดยพบความถี่รวมทั้งสิ้น 28 ครั้ง จาก 364 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.69 ของความถี่รวม ส่วนพยัญชนะท้ายที่ไม่ซับซ้อนตัวอื่นพบการเขียนผิดไม่มากนัก

ผลการเปรียบเทียบเป็นรายกฎ ชี้ให้เห็นว่าระยะเวลาในการเรียนไม่มีผลต่อทักษะการเขียนพยัญชนะท้ายที่ซับซ้อนในภาษาเวียดนาม ดังจะเห็นได้จากผลการทดสอบการเขียนกฎเดียวกันในรายการคำของนักศึกษาแต่ละชั้นปี พบปัญหาการเขียนพยัญชนะท้ายพ้องเสียงผิดเป็นอันดับต้น ๆ ตรงกันในผู้เรียนที่มีระยะเวลาการเรียนภาษาเวียดนามต่างกัน จึงกล่าวได้ว่าปัญหาของการเขียนอาจอยู่ที่ปัจจัยอื่น ๆ นอกจากนี้แม้ระยะเวลาการเรียนจะมากดังเช่นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 แต่ก็ยังสับสนในการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวอยู่ โดยเฉพาะพยัญชนะท้ายที่มีเสียงคล้ายกับพยัญชนะอื่นอย่างเช่น n

ผู้ศึกษาจะนำเสนอรายละเอียดของการเขียนแต่ละกฎ ตัวอย่างการเขียนผิด และอนุมานสาเหตุของการเขียนผิดเรียงตามลำดับกฎที่ 1-8 ดังนี้

3.1 กฎการเขียนพยัญชนะท้าย y – i

พยัญชนะท้าย y – i ในภาษาเวียดนามแทนมาตราตัวสะกด /ย/ ซึ่งตรงกับแม่เกย ในภาษาไทย แต่ใช้ต่างกันดังนี้

- ใช้พยัญชนะท้าย y เมื่อตามหลังสระ สระจะออกเสียงสั้น
- ใช้พยัญชนะท้าย i เมื่อตามหลังสระ สระจะออกเสียงยาว

ปัญหาของนักศึกษาคือ มักเลือกใช้ตัวพยัญชนะท้ายสลับกันระหว่าง y กับ i นอกจากนี้ยังเลือกใช้พยัญชนะตัวอื่นที่เสียงต่างกันแทนพยัญชนะ y กับ i ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
tay	tai
ngà <u>y</u>	ng <i>hi</i>
mai	ma <u>y</u>
g <u>o</u> i	cò <u>n</u>
da <u>y</u>	sà <u>ch</u>

จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียง เนื่องจากพยัญชนะท้ายทั้งสองตัวมีเสียงเหมือนกัน แตกต่างเพียงเสียงสระสั้น-ยาวของพยางค์ที่พยัญชนะทั้งสองนี้ปรากฏ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด นอกจากนี้ผู้เรียนอาจยังฟังเสียงและแยกเสียงสระสั้น-ยาวไม่ได้ ดังจะเห็นได้ว่าแม้พยัญชนะทั้งสองตัวนี้จะออกเสียงเดียวกันแต่มีความสั้น-ยาวของสระเป็นตัวกำหนดว่าควรเลือกใช้พยัญชนะตัวใด สำหรับผู้เรียนที่เขียนพยัญชนะ y กับ i เป็นพยัญชนะตัวอื่นที่เสียงไม่ใกล้เคียงกัน ก็น่าจะเป็นผลจากปัญหาการฟังเสียงผิดเพี้ยนไป หรืออาจไม่ทราบรูปเขียนจึงเดาทำให้ระบุรูปเขียนแตกต่างอย่างสิ้นเชิง

3.2 กฎการเขียนพยัญชนะท้าย nh – ng

พยัญชนะท้าย nh – ng ในภาษาเวียดนามแทนเสียง /ง/ ซึ่งตรงกับมาตราตัวสะกดแมงกในภาษาไทย แต่ใช้ต่างกันดังนี้

- ใช้ตัวสะกด nh เมื่อเขียนตามหลังสระ i, ê, a เท่านั้น
- ใช้ตัวสะกด ng เมื่อเขียนตามหลังสระอื่นๆ

ปัญหาของนักศึกษาคือ มักเลือกใช้ตัวอักษร nh – ng สลับกัน โดยมากมักเลือกใช้ ng แทน nh และเลือกใช้พยัญชนะท้ายตัวอื่นที่เสียงใกล้เคียงกันแทนที่ หรือบางครั้งก็ไม่ใส่พยัญชนะท้าย ทั้งสองตัวนี้ในพยางค์ ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
doanh	xuang
cảnh	kèng
kinh	ting
thùng	thum
nguồn	hũa

จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียง เนื่องจากพยัญชนะท้ายทั้งสองตัวมีเสียงเดียวกัน อีกทั้งยังใกล้เคียงกับเสียงพยัญชนะท้ายตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด ทั้งยังพบศัพท์ที่สะกดด้วยพยัญชนะท้าย ng ได้บ่อยกว่าพยัญชนะท้าย nh ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าผู้เรียนคุ้นเคยกับการใช้พยัญชนะท้าย ng มากกว่า nh นอกจากนี้อาจเกิดจากความไม่แม่นยำเรื่องของกฎการเขียน เนื่องจากแม้พยัญชนะทั้งสองตัวนี้จะออกเสียงเดียวกันแต่มีรูปสระที่นำมาเป็นตัวกำหนดว่าควรเลือกใช้พยัญชนะท้ายตัวใด

3.3 กฎการเขียนพยัญชนะท้าย o – u

พยัญชนะท้าย o – u ในภาษาเวียดนามแทนเสียง /v/ ซึ่งตรงกับมาตราตัวสะกดแม่เกอว ในภาษาไทย แต่ใช้ต่างกันดังนี้

- ใช้พยัญชนะท้าย u เมื่อตามหลังสระ สระจะออกเสียงสั้น
- ใช้พยัญชนะท้าย o เมื่อตามหลังสระ สระจะออกเสียงยาว

ทั้งนี้ นักศึกษามักเลือกใช้ตัวพยัญชนะ o – u สลับกัน และเลือกใช้พยัญชนะท้ายตัวอื่น ๆ หรือสระแทนพยัญชนะทั้งสองตัวนี้ ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
sa <u>u</u>	sa <u>o</u>
ma <u>u</u>	ma <u>o</u>
sa <u>o</u>	sa <u>u</u>

คำภาษาเวียดนาม

คำที่สะกดผิด

cáo

quán

tiểu

tiểu

จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียง เนื่องจากพยัญชนะท้ายทั้งสองตัวมีเสียงเหมือนกัน แตกต่างกันเพียงเสียงสระสั้น-ยาวของพยางค์ ผู้เรียนอาจแยกเสียงผิด จึงเลือกใช้พยัญชนะผิด นอกจากนี้อาจสับสนเรื่องกฎการใช้พยัญชนะท้าย เพราะแม้พยัญชนะทั้งสองตัวนี้จะออกเสียงเดียวกันแต่มีเสียงสระสั้น-ยาวมาเป็นตัวกำหนดว่าควรเลือกใช้พยัญชนะท้ายตัวใด อีกทั้งยังมีคำศัพท์ที่ออกเสียงใกล้เคียงกัน เช่นคำว่า tiểu ออกเสียงใกล้เคียงกับ tiếu ทำให้ผู้เรียนเขียนผิด

3.4 กฎการเขียนพยัญชนะท้าย ch - c

พยัญชนะท้าย ch - c ในภาษาเวียดนามแทนเสียง /ก/ ซึ่งตรงกับมาตราตัวสะกดแม่ก ในภาษาไทย แต่ใช้ต่างกันดังนี้

- ใช้พยัญชนะท้าย ch เมื่อเขียนตามหลังสระ i, ê, a
- ใช้พยัญชนะท้าย c เมื่อเขียนตามหลังสระอื่น ๆ

ปัญหาของนักศึกษาที่เขียนผิดคือ มักเลือกใช้พยัญชนะท้าย ch - c สลับกัน และบางกรณีก็เลือกใช้พยัญชนะตัวอื่นที่ไม่ได้มีเสียงใกล้เคียงกัน ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม

คำที่สะกดผิด

éch

téc

hoạch

hoạc

băc

bạch

Tóc

tóp

kich

kip

จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียง เนื่องจากพยัญชนะท้ายทั้งสองตัวมีเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด และอาจเกิดจากความไม่แม่นยำเรื่องของกฎการเขียน เนื่องจากแม้พยัญชนะทั้งสองตัวนี้จะออกเสียงเดียวกันแต่มีรูปสระที่นำมาเป็นตัวกำหนดว่าควรเลือกใช้พยัญชนะท้ายตัวใด

3.5 พยัญชนะท้าย n

พยัญชนะท้าย n ในภาษาเวียดนามแทนเสียง /น/ ซึ่งตรงกับมาตราตัวสะกดแม่กนในภาษาไทย

จากการวิเคราะห์ แม้พยัญชนะท้าย n จะไม่ใช่กฎที่ซับซ้อน แต่ก็พบว่านักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้ตัวอักษรสลับกับพยัญชนะท้ายตัวอื่นทั้งที่มีเสียงใกล้เคียงกัน เช่น m ng และ พยัญชนะที่เสียงไม่ใกล้เคียงกัน เช่น u ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
chuy <u>ê</u> n	chuyê <u>m</u>
nhie <u>u</u> n	niê <u>m</u>
khuy <u>ê</u> n	qu <u>ả</u> ng
trie <u>u</u> n	chi <u>u</u>

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะท้าย n เป็นพยัญชนะ m ng u nh t และ ne อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะท้าย เนื่องจากพยัญชนะ n มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ อย่าง m และ ng ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะท้ายตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขการใช้ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ในการจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น หากผู้เรียนมีปัญหาเรื่องการฟังเสียงและแยกเสียง หรือจำรูปคำไม่ได้ก็จะสะกดผิด

3.6 พยัญชนะท้าย m

พยัญชนะท้าย m ในภาษาเวียดนามแทนเสียง /ม/ ซึ่งตรงกับมาตราตัวสะกดแม่กมในภาษาไทย

นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้พยัญชนะท้ายตัวอื่นซึ่งอาจมีเสียงใกล้เคียงกันแทน เช่น n และ ng ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
nghiê <u>m</u>	nghiê <u>p</u>
	nghiê <u>n</u>
khá <u>m</u>	kh <u>a</u> n
â <u>m</u>	O <u>ng</u>

คำภาษาเวียดนาม

ngãm

คำที่สะกดผิด

ngong

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะท้าย m เป็นพยัญชนะ p n ng และ nh จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะท้าย เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขการใช้ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

3.7 พยัญชนะท้าย t

พยัญชนะท้าย t ในภาษาเวียดนามแทนเสียง /ต/ ซึ่งตรงกับมาตราตัวสะกดแม่กดในภาษาไทย

นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้พยัญชนะ t สลับกับพยัญชนะท้ายตัวอื่นที่เสียงกักเหมือนกัน บางกรณีก็ละพยัญชนะท้ายในคำ ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม

cãtghêtphãtkêt

คำที่สะกดผิด

cãccãchchãcphãp

kê

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะท้าย t เป็นพยัญชนะ p c และ ch จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะท้าย เนื่องจากพยัญชนะตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นตัวอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยัญชนะท้ายเสียงกัก ได้แก่ c ch และ p ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้พยัญชนะผิด และยังมีปัญหาเรื่องการฟังเสียง เพราะบางคนละพยัญชนะท้าย T แสดงว่าอาจไม่ได้ยินเสียงพยัญชนะตัวนี้ท้ายคำ นอกจากนี้พยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขการใช้จึงอาจทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้นเพื่อจะเขียนได้แม่นยำขึ้น

3.8 พยัญชนะท้าย p

พยัญชนะท้าย p ในภาษาเวียดนามแทนเสียง /p/ ซึ่งตรงกับมาตราตัวสะกดแม่กบในภาษาไทย

ปัญหาของนักศึกษาคือ มักเลือกใช้พยัญชนะ p สลับกับพยัญชนะท้ายตัวอื่น ที่มีฐานกรณ์การเกิดเสียงใกล้เคียงกัน เช่น m และก็มีเขียนผิดจำนวนไม่น้อยที่เขียนเป็นพยัญชนะตัวอื่นที่ไม่ได้มีเสียงใกล้เคียงกับ p บางกรณีก็ละรูปพยัญชนะท้าย ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม

nghiệp

คำที่สะกดผิด

nghiem

nghiem

mhieng

nghie

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนพยัญชนะท้าย p เป็นพยัญชนะ ng และ m จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปพยัญชนะท้าย ดังเช่น การเขียนสลับกับพยัญชนะท้าย m ซึ่งมีฐานที่เกิดเสียงเดียวกับพยัญชนะ P ผู้เรียนอาจฟังเสียงไม่ชัดเจนหรือแยกเสียงไม่ได้ จึงเลือกใช้พยัญชนะผิด อีกทั้งพยัญชนะต้นตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขการใช้ จึงทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคว้าในการสะกดเท่านั้น หากจำรูปคำไม่แม่นยำหรือทักษะการฟังยังไม่ชำนาญก็จะเขียนผิดได้ ดังเช่นเขียนเป็นพยัญชนะ ng หรือ ไม่เขียนพยัญชนะท้าย เช่นคำว่า nghie เป็นต้น

4. ข้อผิดพลาดในการเขียนสระ

จากกฎการเขียนสระทั้งหมด 13 กฎ แบ่งเป็นกฎที่ซับซ้อนที่ตั้งใจทดสอบจำนวน 4 กฎ นั่นคือ กฎการเขียนสระพ้องเสียงหรือสระที่มีรูปมากกว่าเสียง ซึ่งประกอบด้วยสระประสม 2 เสียงคือ สระ ia - iê - ya - yê (สระเอีย) สระ ua - uo (สระเอือ) สระ ua - uô (สระอัว) และสระเดี่ยวอีก 1 เสียงคือ i - y (สระอี) ผู้ศึกษาพบว่าผู้เรียนทั้งสามชั้นปีเขียนสระดังกล่าวผิดทุกกฎ นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้เรียนทั้งสามชั้นปีเขียนสระกฎอื่น ๆ ซึ่งเป็นกฎที่อยู่นอกเหนือกฎที่ต้องการทดสอบโดยตรง เพราะมีรูปกับเสียงตรงกันผิดอีก 9 กฎ ได้แก่ สระ â (สระเออะ) a (สระอา) ê (สระเอ) ä (สระอะ) ô (สระโอ) e (สระเอ) u (สระอือ) u (สระอุ) o (สระออ) ผู้ศึกษาจะนำเสนอผลการศึกษาคำผิดในการเขียนสระผิดเรียงตามกฎที่ซับซ้อนคือ ลำดับ 1-4 และกฎอื่น ๆ ตั้งแต่ลำดับ 5-13 (ตัวเอียง) กฎแต่ละประเภทเรียงตามลำดับความถี่ของการเขียนผิดของนักศึกษาแต่ละชั้นปี (แนวตั้ง) และแสดงความถี่ในการเขียนผิดแต่ละกฎเปรียบเทียบกันทุกชั้นปี (แนวนอน) ดังนี้

ตารางที่ 12 ข้อผิดในการเขียนสระ

ลำดับ	กฎการเขียนสระ	ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1	ia - iè - ya - yè	43	23.76	38	25.17	36	32.14	117	26.35
2	ua - uo	22	12.15	11	7.28	15	13.39	48	10.81
3	i - y	10	5.52	18	11.92	18	16.07	46	10.36
4	ua - uô	10	5.52	9	5.96	-	-	19	4.28
5	â	19	10.50	19	12.58	27	24.11	65	14.64
6	a	16	8.84	16	10.60	4	3.57	36	8.11
7	è	13	7.18	21	13.91	2	1.79	36	8.11
8	ă	15	8.29	10	6.62	2	1.79	27	6.08
9	ô	12	6.63	4	2.65	4	3.57	20	4.50
10	e	10	5.52	3	1.99	-	-	13	2.93
11	u	5	2.76	-	-	2	1.79	7	1.58
12	u	4	2.21	1	0.66	1	0.89	6	1.35
13	o	2	1.10	1	0.66	1	0.89	4	0.90
รวม		181	100	151	100	112	100	444	100

จากผลการศึกษาในตารางข้างต้น สามารถสรุปการเขียนผิดของนักศึกษาไทยแยกตามชั้นปี และเปรียบเทียบทุกชั้นปีได้ ดังนี้

กฎการเขียนสระที่นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 2 เขียนผิดมากที่สุดจาก 13 กฎ ได้แก่ กฎการเขียนสระพ้องเสียง ia - iè - ya - yè นักศึกษาชั้นปีที่ 2 เขียนผิด 43 ครั้ง จาก 181 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.76 ของความถี่ทั้งหมดในชั้นปีที่ 2 กฎที่เขียนผิดเป็นอันดับ 2 คือ กฎการเขียนสระพ้องเสียง ua - uo เขียนผิดทั้งสิ้น 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.15 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 2 และ กฎที่เขียนผิดเป็นอันดับ 3 คือ กฎการเขียนสระพ้องเสียง i - y และ กฎการเขียนสระพ้องเสียง ua - uô ที่มีความถี่เท่ากัน เขียนผิดทั้งสิ้น 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.52 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 2 ส่วนกฎอื่น ๆ ได้แก่ กฎสระเดี่ยวที่ไม่ซับซ้อน ได้แก่ a è ä ô e u o พบการเขียนผิด ไม่มากนัก แต่สระเดี่ยวไม่ซับซ้อน â พบว่าเขียนผิดมากกว่าสระไม่ซับซ้อนตัวอื่น ๆ รวมทั้งมากกว่าสระที่ซับซ้อนอย่าง i - y และ ua - uô ด้วย

นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 3 เขียนสระผิดสอดคล้องกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ดังจะเห็นได้จากความถี่

ที่พบ 3 อันดับแรกนั้นตรงกัน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 เขียนสระพ้องเสียง ia - iè - ya - yè ผิดเป็นอันดับแรก พบความถี่ 38 ครั้ง จาก 151 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.17 รองลงมาคือกฎการเขียนสระพ้องเสียง i - y เขียนผิดทั้งสิ้น 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.92 และกฎที่เขียนผิดเป็นอันดับ 3 คือกฎการเขียนสระพ้องเสียง ua - uo เขียนผิดทั้งสิ้น 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.28 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 3 อาจกล่าวได้ว่าปัญหาของผู้เรียนชั้นปีที่ 3 เป็นแบบเดียวกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คือ การเขียนสระพ้องเสียงผิดมากที่สุด และเขียนสระที่ไม่ซับซ้อนไม่มากนัก ยกเว้นสระ à ที่เขียนผิดมากในลักษณะเดียวกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2

นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 4 เขียนสระผิดสอดคล้องกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ดังจะเห็นได้จากความถี่ที่พบ 3 อันดับแรกนั้นตรงกัน อีกทั้งยังเขียนสระไม่ซับซ้อน à ผิดมากกว่าสระไม่ซับซ้อนตัวอื่น ๆ และเขียนผิดด้วยความถี่สูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เขียนสระพ้องเสียง ia - iè - ya - yè ผิดเป็นอันดับแรก พบความถี่ 36 ครั้ง จาก 112 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.14 รองลงมาคือกฎการเขียนสระพ้องเสียง i - y เขียนผิดทั้งสิ้น 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.07 และกฎที่เขียนผิดเป็นอันดับ 3 คือ กฎการเขียนสระพ้องเสียง ua - uo เขียนผิดทั้งสิ้น 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.39 ของความถี่รวมในชั้นปีที่ 4

เมื่อเปรียบเทียบภาพรวมของการเขียนสระจากความถี่รวมในการเขียนผิดทั้งหมด 444 ครั้ง พบว่า นักศึกษาไทยมีพัฒนาการในการเขียนสระได้ถูกต้องมากขึ้นตามลำดับชั้นปีคือ พบการเขียนผิดลดลงจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เขียนผิด 181 ครั้ง ชั้นปีที่ 3 เขียนผิด 151 ครั้ง และชั้นปีที่ 4 เขียนผิด 112 ครั้ง ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าระยะเวลาในการเรียนมีผลต่อทักษะการเขียนสระ กล่าวคือ ยิ่งมีระยะเวลาการเรียนนานมากขึ้น ปัญหาการเขียนสระยิ่งลดลง

นอกจากนี้ หากพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายกฎ จะพบว่ากฎการเขียนสระพ้องเสียงสร้างปัญหาให้แก่ผู้เรียนมากที่สุด ดังจะพบว่าความถี่ในการเขียนผิด 3 อันดับแรกของนักศึกษาทุกชั้นปีล้วนเป็นกฎการเขียนสระพ้องเสียงทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎ ia - iè - ya - yè ซึ่งพบมากถึง 117 ครั้ง จาก 444 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.35 ของความถี่รวม อย่างไรก็ตาม การเขียนสระที่ไม่ซับซ้อนอย่างสระ à กลับสร้างปัญหาให้ผู้เรียนมากเป็นลำดับที่ 4 ด้วยความถี่ 65 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.64 ซึ่งมากกว่ากฎสระซับซ้อนอย่างสระ ua - uo ซึ่งพบความถี่รวมเพียงแค่ 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.28 ของความถี่รวมเท่านั้น ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า แม้โดยภาพรวมผู้เรียนภาษาเวียดนามทั้งสามชั้นปีจะมีทักษะการเขียนสระดีขึ้น แต่ก็ยังต้องพัฒนาเรื่องสระที่ซับซ้อนหลายตัว และสระที่ไม่ซับซ้อนบางตัวอย่างเข้มขันต่อไป ผู้ศึกษาจะนำเสนอรายละเอียดของการเขียนแต่ละกฎ ตัวอย่างการเขียนผิดและอนุมานสาเหตุของการเขียนผิดเรียงตามลำดับกฎที่ 1-13 ดังนี้

4.1 กฎการเขียนสระ ia - iè - ya - yè

สระ ia - iè - ya - yè ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /เอีย/ แต่ใช้ต่างกัน

ดังนี้

- ใช้สระ ia เขียนเมื่อไม่มีตัวสะกด
- ใช้สระ iê เขียนเมื่อมีตัวสะกด
- ใช้สระ ya เขียนเมื่อตามด้วยพยัญชนะท้าย u และไม่มีตัวสะกด
- ใช้สระ yê เขียนเมื่อตามด้วยพยัญชนะท้าย u และมีตัวสะกด

ปัญหาที่พบคือ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้สระสลับกันระหว่าง ia - iê - ya - yê และบางกรณีก็เขียนเป็นสระรูปอื่นที่มีเสียงและรูปคล้ายคลึงกัน ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
ph <u>i</u> á	phi <u>ê</u>
nhi <u>ê</u> n	nguy <u>ê</u> n
kh <u>y</u> á	<u>v</u> ia
ch <u>y</u> ê <u>n</u>	chi <u>ê</u> n
qu <u>y</u> ê <u>n</u>	qu <u>e</u> n

จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระทั้งสี่ตัวออกเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด และอาจเกิดจากความไม่แม่นยำเรื่องเงื่อนไขการใช้ เนื่องจากแม้สระทั้งสี่ตัวนี้จะออกเสียงเดียวกันแต่มีรูปพยัญชนะท้ายที่ตามมาเป็นตัวกำหนดว่าควรเลือกใช้สระตัวใด กรณีที่เขียนเป็นสระอื่น เช่นเขียน yê เป็น e น่าจะเกิดจากความผิดพลาดในการแยกเสียงจึงเลือกรูปสระผิด

4.2 กฎการเขียนสระ ua – uô

สระ ua – uô ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /เอือ/ แต่ใช้ต่างกัน ดังนี้

- ใช้สระ ua เขียนเมื่อไม่มีตัวสะกด
- ใช้สระ uô เขียนเมื่อมีตัวสะกด

ปัญหาของการเขียนสระคือ นักศึกษามักเลือกใช้รูปสระพ้องเสียงสลับกันระหว่างสระ ua – uô และเขียนเป็นสระอื่นที่มีเสียงใกล้เคียงกัน ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
b <u>u</u> á	nu <u>ô</u> c

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
ng <u>õ</u> ng	n <u>ü</u> a
tru <u>õ</u> ng	tr <u>õ</u> ng
v <u>ü</u> a	v <u>ü</u> i
x <u>ü</u> a	r <u>ü</u>

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ i - y เป็นสระ o u และ u จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระทั้งสองตัวออกเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด และอาจเกิดจากความไม่แม่นยำเรื่องเงื่อนไขการใช้ การเขียน เนื่องจากแม้สระทั้งสองตัวนี้จะออกเสียงเหมือนกันแต่มีรูปพยัญชนะท้ายที่ตามมาเป็นตัวกำหนดว่าควรเลือกใช้สระตัวใด ซึ่งเกิดจากปัญหาเรื่องการแยกเสียงและการระบุรูปสระที่ถูกต้อง ผู้เรียนมักเลือกเสียงอื่นทั้งที่ใกล้เคียงและไม่ใกล้เคียง และเลือกรูปสระที่ตรงกับสระที่ถูกต้องเพียงบางส่วน

4.3 กฎการเขียนสระ i - y

สระ i - y ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /อี/

- ใช้สระ i เขียนเมื่อตามด้วยพยัญชนะต้น b ch d đ gh n ngh ph r th tr x
- ใช้สระ y เมื่อตามด้วยพยัญชนะต้น ng
- ใช้สระ l หรือ y เมื่อเขียนตามด้วยพยัญชนะต้น h k l m qu s t v ไม่มีตัวสะกด

ปัญหาคือ นักศึกษามักเลือกใช้รูปสระ i - y สลับกัน และเขียนเป็นรูปสระอื่น ดัง

ตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
ghi	ky
nhuy	vi
ký	ghế
tuy	tu
	to

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ i – y เป็นสระ u u และ ê จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระสองตัวนี้ออกเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนสับสน จึงเลือกใช้สระผิด อีกทั้งเงื่อนไขการใช้ในการสะกดนี้มีความซับซ้อนและผู้เรียนไม่เคยเรียนมาก่อน ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

4.4 กฎการเขียนสระ ua – uô

สระ ua – uô ในภาษาเวียดนามออกเสียงเหมือนกันคือ /อัว/ แต่ใช้ต่างกัน ดังนี้

- ใช้สระ ua เขียนเมื่อไม่มีตัวสะกด

- ใช้สระ uô เขียนเมื่อมีตัวสะกด

ปัญหาคือ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้รูปสระสลับกัน โดยพบว่ามักเขียนสระ uô เป็น ua และเขียนเป็นสระอื่นที่มีรูปและเสียงใกล้เคียงกัน ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม

คำที่สะกดผิด

cuôn

quan

buôn

buôi

cuua

cua

muôn

muon

muua

meo

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ ua – uô เป็นสระ ua e u a o และ uô จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากแม้สระทั้งสองตัวออกเสียงเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด และอาจเกิดจากความไม่แม่นยำเรื่องเงื่อนไขการใช้ เนื่องจากแม้สระทั้งสองตัวนี้จะออกเสียงเหมือนกันแต่มีรูปพยัญชนะท้ายที่ตามมาเป็นตัวกำหนดว่าควรเลือกใช้สระตัวใด เกิดจากปัญหาเรื่องการแยกเสียงและความแม่นยำในการเขียนรูปสระที่ถูกต้อง

4.5 สระ â

สระ â ในภาษาเวียดนามออกเสียง /เออ/

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยมักเขียนเลือกใช้สระอื่นที่มีรูปและเสียงใกล้เคียงกัน แทนสระ â ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
dây	dôi
khẩu	kháu
xuân	xuēn
thận	thoạt
âm	ong

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ â เป็นสระ a o ê ô ơ e และ ă จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับสระตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด อีกทั้งสระตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการเขียนเท่านั้น

4.6 สระ a

สระ a ในภาษาเวียดนามออกเสียงคือ /อา/

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยมักเขียนเลือกใช้สระอื่นที่มีรูปและเสียงใกล้เคียงกัน แทนสระ a ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
loại	ngợi
ngạc	nhạc
may	mei
họa	tặc
toàn	tuần

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ a เป็นสระ ơ e u i ä และ â จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียง เนื่องจากสระตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับสระตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด อีกทั้งสระตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

4.7 สระ ê

สระ ê ในภาษาเวียดนามออกเสียง คือ /เอ/

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยมักเขียนเลือกใช้สระอื่นที่มีรูปและเสียงใกล้เคียงกัน แทนสระ ê ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
nghe	nghen
éch	tẹn
kế	ghet
tên	ten
kết	két

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ ê เป็นสระ a และ e จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับ สระตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด และอาจขาดการฝึกฝน อีกทั้งสระตัวนี้ไม่มีไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ในการจดจำ การฟัง และการค้นคว้าในการสะกดเท่านั้น

4.8 สระ ă

สระ ă ในภาษาเวียดนามออกเสียง คือ /อะ/

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยมักเขียนเลือกใช้สระอื่นที่มีรูปและเสียงใกล้เคียงกัน แทนสระ ă ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
săn	dăn
ngắm	nam
	nghóm
bắc	bác

คำภาษาเวียดนาม

căt

คำที่สะกดผิด

ca

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ ă เป็นสระ a o ê u และ â จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับสระตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด และอาจขาดการฝึกฝน อีกทั้งสระตัวนี้ไม่มีไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ในการจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

4.9 สระ ô

สระ ô ในภาษาเวียดนามออกเสียง คือ /โ/

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยมักเขียนเลือกใช้สระอื่นที่มีรูปและเสียงใกล้เคียงกัน แทนสระ ô ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม

tố

rộng

quốc

Đô

cổ

คำที่สะกดผิด

tù

sâu

vun

đo

câu

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ ô เป็นสระ o o u ă และ â จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับสระตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด และอาจขาดการฝึกฝน อีกทั้งสระตัวนี้ไม่มีไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ในการจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้น

4.10 สระ e

สระ e ในภาษาเวียดนามออกเสียง คือ /แ/

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยมักเขียนเลือกใช้สระอื่นที่มีรูปและเสียงใกล้เคียงกัน แทนสระ e ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
Ghét	kết
	chác
	ghác
sẻ	sẻ
Nghèo	ngheù

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ e เป็นสระ a และ è จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับสระตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด และอาจขาดการฝึกฝน อีกทั้งสระตัวนี้ไม่มีไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคว้าในการสะกดเท่านั้น

4.11 สระ u

สระ u ในภาษาเวียดนามออกเสียง คือ /อือ/

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยมักเขียนเลือกใช้สระอื่นที่มีรูปและเสียงใกล้เคียงกัน แทนสระ u ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
chúc	chien
úng	uóng
thứ	thứ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ u เป็นสระ o u และ ie จากการเขียนผิดที่พบ อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับสระตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด และอาจขาดการฝึกฝน อีกทั้งสระตัวนี้ไม่มีไม่มีเงื่อนไขในการใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคว้าในการสะกดเท่านั้น

4.12 สระ u

สระ u ในภาษาเวียดนามออกเสียง คือ /อู/

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยมักเขียนเลือกใช้สระอื่นที่มีรูปและเสียงใกล้เคียงกับ
แทนสระ u ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
Vui	vui
	vú
thúng	thống
đủ	đứ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ u เป็นสระ ô และ u จากการเขียนผิดที่พบ
อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับ
สระตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด และอาจขาดการฝึกฝน อีกทั้งสระตัวนี้ไม่มีไม่มีเงื่อนไขใน
การใช้ ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคว้าในการสะกดเท่านั้น

4.13 สระ o

สระ o ในภาษาเวียดนามออกเสียง คือ /ออ/

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยมักเขียนเลือกใช้สระอื่นที่มีรูปและเสียงใกล้เคียงกัน
แทนสระ o ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
Tóc	tôp
giỏi	giỏi
hoạc	haoc

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียน เขียนสระ o เป็นสระ ô และ o จากการเขียนผิดที่พบ
อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงและรูปสระ เนื่องจากสระตัวนี้มีเสียงใกล้เคียงกับ
สระตัวอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้สระผิด และอาจขาดการฝึกฝน อีกทั้งสระตัวนี้ไม่มีเงื่อนไขในการใช้
ทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคว้าในการสะกดเท่านั้น

5. ข้อผิดพลาดในการเขียนวรรณยุกต์

จากการเขียนวรรณยุกต์ทั้ง 6 เสียง แม้เสียงวรรณยุกต์ไม่มีกฎหรือเงื่อนไขในการใช้ดังเช่น ส่วนประกอบอื่น ๆ ของพยางค์ แต่วรรณยุกต์เป็นส่วนประกอบสำคัญที่ต้องปรากฏทุกพยางค์ในภาษาเวียดนาม ดังนั้นการศึกษาคำนี้ ผู้ศึกษาจึงพิจารณาข้อผิดพลาดในการเขียนวรรณยุกต์จากรายการคำ ทดสอบทุกคำที่ใช้ทดสอบนักศึกษาทุกชั้นปี โดยรายการคำทุกชุดจะมีเสียงวรรณยุกต์ครบทั้ง 6 เสียง ในภาษาเวียดนาม จากการวิเคราะห์พบว่าผู้เรียนทั้งสามชั้นปีเขียนวรรณยุกต์ผิดทุกเสียงด้วยความถี่ มากน้อยแตกต่างกัน ผู้ศึกษาจะนำเสนอผลการศึกษากิจการเขียนวรรณยุกต์ผิดเรียงตามลำดับความถี่ สูงสุดไปจนถึงต่ำสุด โดยจะแสดงความถี่ในแต่ละชั้นปี (แนวตั้ง) และความถี่รวมทุกชั้นปี (แนวนอน) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 13 ข้อผิดพลาดในการเขียนวรรณยุกต์

ลำดับ	วรรณยุกต์	ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1	hỏi	146	51.04	107	51.69	93	45.15	346	49.50
2	sắc	49	17.13	32	15.46	31	15.05	112	16.02
3	nặng	31	10.84	28	13.53	43	20.87	102	14.59
4	huyền	36	12.59	31	14.98	25	12.14	92	13.16
5	ngang	13	4.55	5	2.42	6	2.91	24	3.43
6	ngã	11	3.85	4	1.93	8	3.88	23	3.29
รวม		286	100	207	100	206	100	699	100

จากผลการศึกษาในตารางข้างต้น สามารถสรุปข้อผิดพลาดในการเขียนวรรณยุกต์ของนักศึกษาไทย แยกตามชั้นปีและเปรียบเทียบทุกชั้นปีได้ ดังนี้

นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 2 เขียนวรรณยุกต์ hỏi ผิดมากที่สุด พบ 146 ครั้ง จาก 286 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.54 ของความถี่ทั้งหมดในชั้นปีที่ 2 รองลงมาคือ วรรณยุกต์ sắc เขียนผิดทั้งสิ้น 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.13 รองลงมาคือวรรณยุกต์ huyền เขียนผิดมากกว่าวรรณยุกต์ nặng และ วรรณยุกต์ที่เขียนผิดเพียงเล็กน้อยด้วยความถี่ใกล้เคียงกันคือวรรณยุกต์ ngang และ ngã ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่สร้างปัญหาให้แก่ผู้เรียนชั้นปีที่ 2 ที่เพิ่งเรียนภาษาเวียดนามได้เพียงปีเดียวนั้น คือวรรณยุกต์ hỏi และวรรณยุกต์ที่แทบจะไม่สร้างปัญหาให้ผู้เรียนชั้นปีที่ 2 คือวรรณยุกต์ ngang และ ngã

นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 3 เขียนวรรณยุกต์ภาษาเวียดนามผิดเช่นเดียวกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยพบว่านักศึกษาเขียนวรรณยุกต์ผิดด้วยความถี่ตรงกันทุกลำดับ จึงสรุปได้ว่าวรรณยุกต์ที่สร้างปัญหาให้แก่ผู้เรียนชั้นปีที่ 3 คือวรรณยุกต์ hòi และวรรณยุกต์ที่แทบจะไม่สร้างปัญหาให้ผู้เรียนชั้นปีที่ 3 คือวรรณยุกต์ ngang และ ngã ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่านักศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ซึ่งมีระยะเวลาในการเรียนต่างกัน 1 ปี ยังคงมีปัญหาที่การเขียนวรรณยุกต์ในลักษณะเดียวกัน

นักศึกษาไทยชั้นปีที่ 4 เขียนวรรณยุกต์ hòi ในภาษาเวียดนามผิดสูงสุดเช่นเดียวกับนักศึกษาไทยชั้นปีที่ 2 และ 3 โดยเขียนผิด 93 ครั้ง จากความถี่ 206 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.15 ของความถี่ในชั้นปีที่ 4 และวรรณยุกต์ที่เขียนผิดเพียงเล็กน้อยด้วยความถี่ใกล้เคียงกันคือวรรณยุกต์ ngang และ ngã เช่นเดียวกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 อย่างไรก็ตาม นักศึกษาชั้นปีที่ 4 กลับเขียนวรรณยุกต์ nặg ผิดมากกว่าวรรณยุกต์ sắc และ huyền จึงอาจกล่าวได้ว่าวรรณยุกต์ nặg เป็นปัญหาแก่ผู้เรียนชั้นปีที่ 4 มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3

เมื่อพิจารณาภาพรวมของการเขียนวรรณยุกต์จากความถี่รวมในการเขียนผิดทั้งหมด 699 ครั้ง พบว่านักศึกษาไทยมีพัฒนาการในการเขียนวรรณยุกต์มากขึ้น จากชั้นปีที่ 2 เขียนผิดมากถึง 286 ครั้ง ลดลงเหลือ 207 ครั้งในชั้นปีที่ 3 และ 206 ครั้งในชั้นปีที่ 4 อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 เขียนวรรณยุกต์ผิดด้วยความถี่ที่แทบจะไม่ต่างกัน แสดงให้เห็นว่าทักษะการเขียนวรรณยุกต์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 ไม่ได้พัฒนาขึ้น ดังนั้นระยะเวลาในการเรียนจึงมีผลต่อทักษะการเขียนวรรณยุกต์แค่เพียงในช่วงชั้นปีที่ 2 – 3 เท่านั้น

หากพิจารณาความถี่เปรียบเทียบกันเป็นรายกฎ พบว่าการเขียนวรรณยุกต์ hòi สร้างปัญหาให้แก่ผู้เรียนมากที่สุดทุกชั้นปี ด้วยความถี่รวมสูงที่สุด 346 ครั้ง จาก 699 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.50 ของความถี่รวมของข้อผิดในการเขียนวรรณยุกต์ และความถี่ที่พบนี้ยังแตกต่างกับข้อผิดในการเขียนวรรณยุกต์อื่นอย่างมีนัยสำคัญ แม้ความถี่จะลดลงตามระยะเวลาในการเรียน แต่วรรณยุกต์นี้ก็ยังเป็นปัญหาสูงสุดในทางกลับกันวรรณยุกต์ ngang และ ngã แทบจะไม่สร้างปัญหาให้กับผู้เรียนทุกชั้นปี โดยพบความถี่แยกตามชั้นปีและความถี่รวมทุกชั้นปีไม่ถึงร้อยละ 5 ของความถี่ที่พบ

ผู้ศึกษาจะนำเสนอรายละเอียดของวรรณยุกต์แต่ละเสียง ตัวอย่างการเขียนผิด และการอนุมานสาเหตุที่เขียนผิดเรียงตามลำดับความถี่รวมจากมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด โดยไม่แยกนำเสนอตามระดับชั้นปี เนื่องจากผลการศึกษาโดยรวมและจำแนกตามชั้นปีสอดคล้องกัน ดังนี้

5.1 วรรณยุกต์ hòi (วรรณยุกต์เสียงเปลี่ยนระดับ)

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยทั้งสามชั้นปีเขียนวรรณยุกต์ hòi ผิดทั้งสิ้น 346 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.50 ของความถี่รวม ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 1 จากวรรณยุกต์ 6 เสียง ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
vũa	vũa
thử	thứ
buổi	buổi
thỏa	thỏa
cỏ	câu

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียนมักเขียนวรรณยุกต์ hỏi เป็นวรรณยุกต์ sắc nặng huyền และ ngang เนื่องจากวรรณยุกต์ hỏi เป็นวรรณยุกต์ที่มีเสียงเปลี่ยนระดับ มีเสียงใกล้เคียงกับวรรณยุกต์ huyền nặng อนุมานได้ว่าเกิดจากปัญหาการฟังเสียงเพี้ยน หรือเกิดความสับสนกับเสียงวรรณยุกต์อื่นที่มีเสียงใกล้เคียงกัน ทำให้เลือกใช้เสียงวรรณยุกต์ผิด นอกจากนี้วรรณยุกต์นี้ไม่มีเงื่อนไขการใช้จึงอาจทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้นเพื่อจะเขียนได้แม่นยำขึ้น

5.2 วรรณยุกต์ sắc (วรรณยุกต์เสียงสูง)

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยทั้งสามชั้นปีเขียนวรรณยุกต์ sắc ผิดทั้งสิ้น 112 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.02 ของความถี่รวม ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 2 จากวรรณยุกต์ 6 เสียง ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
cuốn	quốn
chúc	chien
phia	phiể
hấp	hạp
ngâm	nhgôm

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียนมักเขียนวรรณยุกต์ sắc เป็นวรรณยุกต์ nặng ngang ngang และ hỏi เนื่องจากวรรณยุกต์ sắc เป็นวรรณยุกต์ที่มีเสียงสูง มีเสียงใกล้เคียงกับวรรณยุกต์

ngã hỏi อนุมานได้ว่าเกิดจากปัญหาจากการฟังเสียงเพี้ยน หรือเกิดความสับสนกับเสียงวรรณยุกต์อื่นที่มีเสียงใกล้เคียงกัน ทำให้เลือกใช้เสียงวรรณยุกต์ผิด นอกจากนี้วรรณยุกต์นี้ไม่มีเงื่อนไขการใช้จึงอาจทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้นเพื่อจะเขียนได้แม่นยำขึ้น

5.3 วรรณยุกต์ nặg (วรรณยุกต์เสียงต่ำ)

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยทั้งสามชั้นปีเขียนวรรณยุกต์ nặg ผิดทั้งสิ้น 102 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.59 ของความถี่รวม ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 3 จากวรรณยุกต์ 6 เสียง ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
loại	loái
dạy	xàch
lượng	luởng
ngặc	ngặc
kịch	kich

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียนมักเขียนวรรณยุกต์ nặg เป็นวรรณยุกต์ sắc huyẻn ngang และ hỏi เนื่องจากวรรณยุกต์ nặg เป็นวรรณยุกต์ที่มีเสียงต่ำ มีเสียงใกล้เคียงกับวรรณยุกต์ huyẻn hỏi อนุมานได้ว่าเกิดจากปัญหาการฟังเสียงเพี้ยน หรือเกิดความสับสนกับเสียงวรรณยุกต์อื่นที่มีเสียงใกล้เคียงกัน ทำให้เลือกใช้เสียงวรรณยุกต์ผิด นอกจากนี้วรรณยุกต์นี้ไม่มีเงื่อนไขการใช้จึงอาจทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้นเพื่อจะเขียนได้แม่นยำขึ้น

5.4 วรรณยุกต์ huyẻn (วรรณยุกต์เสียงต่ำ)

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยทั้งสามชั้นปีเขียนวรรณยุกต์ huyẻn ผิดทั้งสิ้น 92 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.16 ของความถี่รวม ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 4 จากวรรณยุกต์ 6 เสียง ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
ngàỵ	Ngay
sàng	Sàng

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
tài	tại
mùa	mũa
gào	cào

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียนมักเขียนวรรณยุกต์ huyền เป็นวรรณยุกต์ ngang sắc nặg และ hòi เนื่องจากวรรณยุกต์ huyền เป็นวรรณยุกต์ที่มีเสียงต่ำ ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ nặg hòi อนุมานได้ว่าเกิดจากปัญหาการฟังเสียงเพี้ยน หรือเกิดความสับสนกับเสียงวรรณยุกต์อื่นที่มีเสียงใกล้เคียงกัน ทำให้เลือกใช้เสียงวรรณยุกต์ผิด นอกจากนี้วรรณยุกต์นี้ไม่มีเงื่อนไขการใช้จึงอาจทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้นเพื่อจะเขียนได้แม่นยำขึ้น

5.5 วรรณยุกต์ ngang (วรรณยุกต์เสียงกลาง)

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยทั้งสามชั้นปีเขียนวรรณยุกต์ ngang ผิดทั้งสิ้น 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.43 ของความถี่รวม ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 5 จากวรรณยุกต์ 6 เสียง ทั้งนี้นักศึกษา มักเขียนสับสนโดยเลือกใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
sao	Sào
hoa	Hóa
khuya	Vĩa
nhiên	nguyện
tuy	thủ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียนมักเขียนวรรณยุกต์ ngang เป็นวรรณยุกต์ huyền sắc ngắ nặg และ hòi เนื่องจากวรรณยุกต์ ngang เป็นวรรณยุกต์ที่มีเสียงกลาง อนุมานได้ว่าเกิดจากปัญหาการฟังเสียงเพี้ยน หรือเกิดความสับสนกับเสียงวรรณยุกต์อื่น ทำให้เลือกใช้เสียงวรรณยุกต์ผิด นอกจากนี้วรรณยุกต์นี้ไม่มีเงื่อนไขการใช้จึงอาจทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้นเพื่อจะเขียนได้แม่นยำขึ้น

5.6 วรรณยุกต์ ngă (วรรณยุกต์เสียงเปลี่ยนระดับ)

จากการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาไทยทั้งสามชั้นปีเขียนวรรณยุกต์ ngă ผิดทั้งสิ้น 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.29 ของความถี่รวม ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 6 จากวรรณยุกต์ 6 เสียง ทั้งนี้ นักศึกษามักเขียนสับสนโดยเลือกใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ดังตัวอย่าง

คำภาษาเวียดนาม	คำที่สะกดผิด
chũa	chu
kĩ	ki
bũa	nước
nguỡng	nguong
dẫ	sẫ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เรียนมักเขียนวรรณยุกต์ ngă เป็นวรรณยุกต์ huyền sắc nặg ngang และ hỏi เนื่องจากวรรณยุกต์ ngă เป็นวรรณยุกต์ที่มีเสียงเปลี่ยนระดับ ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ sắc อนุมานได้ว่าเกิดจากปัญหาการฟังเสียงเพี้ยน หรือเกิดความสับสนกับเสียงวรรณยุกต์อื่นที่มีเสียงใกล้เคียงกัน ทำให้เลือกใช้เสียงวรรณยุกต์ผิด นอกจากนี้วรรณยุกต์นี้ไม่มีเงื่อนไขการใช้จึงอาจทำให้ผู้เรียนต้องใช้การจดจำ การฟัง และการค้นคืนในการสะกดเท่านั้นเพื่อจะเขียนได้แม่นยำขึ้น

จากการเขียนวรรณยุกต์ทั้ง 6 เสียงผิดข้างต้น อนุมานได้ว่าเกิดจากสาเหตุความสับสนเรื่องเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากวรรณยุกต์แต่ละเสียงที่ต้องการเขียน มักมีเสียงใกล้เคียงกับวรรณยุกต์อื่น ๆ ที่เลือกมาใช้เขียนแทน แม้ว่าภาษาไทยจะเป็นภาษาวรรณยุกต์เช่นเดียวกับภาษาเวียดนาม แต่ด้วยคุณลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้เรียนมีปัญหาเรื่องการแยกเสียงวรรณยุกต์ รวมถึงภาษาเวียดนามมีวรรณยุกต์มากถึง 6 เสียง ซึ่งเขียนด้วยรูปที่ต่างกัน 6 รูป อาจทำให้ผู้เรียนสับสนเรื่องรูปวรรณยุกต์ จนเลือกใช้รูปวรรณยุกต์ผิดก็เป็นได้ อีกทั้งวรรณยุกต์ทุกเสียงไม่ได้มีเงื่อนไขในการใช้ร่วมกับพยางค์แบบต่าง ๆ ดังนั้นจึงทำให้ผู้เรียนไม่มีหลักในการเลือกรูปวรรณยุกต์ นอกจากต้องใช้การฟังและการจดจำรูปเขียนที่ตรงกันเท่านั้น

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

จากข้อผิดพลาดของการเขียนสะกดคำด้วยส่วนประกอบทั้ง 5 ส่วนของคำในภาษาเวียดนาม สามารถนำความถี่ของการเขียนผิดทั้งหมดมาเปรียบเทียบกัน เพื่อแสดงให้เห็นภาพรวมของการเขียนส่วนประกอบต่าง ๆ ผิด ปัญหาและพัฒนาการในการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนามของนักศึกษาไทย ทั้งสามชั้นปีได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 14 ข้อผิดพลาดของส่วนประกอบคำทั้งหมด

ลำดับ	ส่วนประกอบ ของพยางค์	ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1	วรรณยุกต์	286	34.05	207	30.40	206	31.31	699	32.08
2	พยัญชนะต้น เดี่ยว	187	22.26	170	24.96	200	30.40	557	25.56
3	สระ	181	21.55	151	22.17	112	17.02	444	18.1
4	พยัญชนะท้าย	161	19.17	110	16.15	93	14.13	364	16.70
5	ควบกล้ำ	25	2.98	43	6.31	47	7.14	115	5.28
รวม		840	100	681	100	658	100	2179	100

จากผลการศึกษาในตารางข้างต้น เมื่อเปรียบเทียบกับสมมติฐานการวิจัยข้อแรกซึ่งตั้งไว้ว่า ปัญหาการเขียนสะกดคำของผู้เรียนคือปัญหาด้านการเขียนพยัญชนะและสระพ้องเสียงเนื่องจากมีรูปมากกว่าเสียง แต่ผลการศึกษากลับพบว่าผู้เรียนภาษาเวียดนามทั้งสามชั้นปีมีปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ผิดมากที่สุด รองลงมาคือการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว การเขียนสระ การเขียนพยัญชนะท้าย และการเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำ ตามลำดับ จึงกล่าวได้ว่าผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

ผลการศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่าวรรณยุกต์เป็นเรื่องยากและสร้างปัญหาให้แก่ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาเวียดนามมากที่สุด เนื่องจากคุณลักษณะเสียงวรรณยุกต์ของภาษาเวียดนามเป็นเสียงที่คนไทยไม่คุ้นเคย และมักมีเสียงใกล้เคียงกันกับวรรณยุกต์อื่น อีกทั้งยังไม่ได้ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ดังนั้นจึงทำให้ผู้เรียนสับสนในการฟังเสียงและแยกเสียงวรรณยุกต์ ส่งผลต่อการเขียนวรรณยุกต์ของผู้เรียนทุกชั้นปี ดังจะเห็นได้จากปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ปรากฏร้อยละของการเขียนผิดสูงที่สุดในผู้เรียนแต่ละชั้นปี

อย่างไรก็ตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้ก็ถือได้ว่าใกล้เคียงกับผลการศึกษา เนื่องจากนอกจากการเขียนวรรณยุกต์ที่ผิดมากที่สุดแล้ว รองลงมาคือ การเขียนพยัญชนะและสระพ้องเสียง ไม่ว่าจะเป็น

พยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะต้นควบกล้ำ พยัญชนะท้าย และสระซึ่งมีหลายรูปแต่มีเสียงเดียวกัน ต่างก็เป็นปัญหาสำคัญสำหรับผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาเวียดนามเช่นกัน แม้จะไม่สูงมากเท่ากับ วรรณยุกต์ก็ตาม ดังจะเห็นได้ว่านักศึกษาเขียนกฎพยัญชนะพ้องเสียงผิดด้วยความถี่สูงทุกกฎและทุกชั้นปี

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลการศึกษาด้านพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักศึกษาทั้งสามชั้นปี พบว่าผลการศึกษานี้เป็นไปตามสมมติฐานบางส่วนและไม่เป็นไปตามสมมติฐานบางส่วน จากสมมติฐานที่ว่า นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเวียดนามมีพัฒนาการในการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนามดีขึ้นตามลำดับชั้นปี เนื่องจากระยะเวลาในการเรียนช่วยให้มีประสบการณ์ทางภาษาเพิ่มขึ้นและช่วยในการจดจำกฎการเขียนได้แม่นยำขึ้น สอดคล้องกับผลการศึกษาโดยภาพรวมที่พบว่านักศึกษาไทยมีพัฒนาการในการเขียนสะกดคำดีขึ้น ดังจะเห็นได้ว่าความถี่ในการเขียนผิดนั้นลดลงทั้งการเขียน วรรณยุกต์ พยัญชนะต้นเดี่ยว สระ และพยัญชนะท้าย ยกเว้นการเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำที่กลับเพิ่มความถี่สูงขึ้นตามระดับชั้นปี แม้จะมีความถี่ไม่สูงนักก็ตาม แต่ก็แสดงให้เห็นว่านักศึกษายังไม่มีพัฒนาการด้านการเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำตามที่ควรจะเป็น

สำหรับการเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำซึ่งพบปัญหาที่สวนทางกับส่วนประกอบอื่นของคำ และยังไม่สอดคล้องกับสมมติฐานนี้ ผู้ศึกษาคาดว่าจะเกิดจากประสบการณ์การฟังเสียงและแยกเสียง พยัญชนะต้นควบกล้ำกับตัว o ซึ่งออกเสียงว่า /o/ พยัญชนะที่ควบกล้ำกับตัว u ซึ่งออกเสียงว่า /w/ และความแม่นยำในการเขียนซึ่งมีกฎที่ต้องจำและฝึกเขียนให้คล่องนั้นคือใช้สระ o เมื่อนำหน้าสระ e, a, ä และใช้สระ u เมื่อนำหน้าสระตัวอื่น ๆ การฟังเสียงและกฎที่ซับซ้อนน่าจะส่งผลต่อผู้เรียนไม่ว่าจะชั้นปีใดก็ตาม ประกอบกับชั้นปีที่สูงขึ้นอาจจะมีคำศัพท์ที่ยากขึ้น หากไม่แม่นยำเรื่องเสียงและกฎ ก็จะทำให้เขียนผิดดังที่พบในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาไทยของการศึกษาคั้งนี้

จากข้อผิดในการเขียนที่พบ ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะการสอนภาษาเวียดนามดังนี้

1) เพิ่มสื่อการเรียนการสอน เน้นทางด้านการฝึกฟังเสียงคำศัพท์ ซึ่งควรเพิ่มทั้งแบบเขียนด้วยลายมือและแบบฝึกออนไลน์เพื่อเพิ่มประสบการณ์ทางภาษาให้แก่ผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังเสียง แยกเสียง และเขียนรูปที่ถูกต้องตามเสียงและเงื่อนไข อีกทั้งยังเป็นการให้ผู้เรียนทบทวนการสะกดคำไปในตัว

2) วางแนวทางในการสอนสำหรับผู้เรียนแต่ละชั้นปีต่างกันออกไป เนื่องจากระยะเวลาทำให้ผู้เรียนมีความคุ้นชินกับกฎการเขียนสะกดคำก็จริง แต่ก็ยังสามารถสืบทอดกฎต่าง ๆ ได้ ผู้ศึกษาจึงเสนอให้จัดการเรียนการสอนที่ช่วยเน้นย้ำเรื่องกฎการเขียนสะกดคำแก่ผู้เรียนทุกชั้นปี เช่น ควรมีการทดสอบเขียนตามคำบอกแก่ผู้เรียนในทุกชั้นปี เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนท่องศัพท์อยู่เสมอ อีกทั้งยังช่วยเพิ่มความสำเร็จในการเขียนภาษาเวียดนาม โดยเฉพาะการเขียนกฎต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

ควรมุ่งทดสอบกฎการเขียนพยัญชนะและสระที่เสียงคล้ายกัน เนื่องจากการศึกษาคั้งนี้แม้ไม่ได้ตั้งใจทดสอบพยัญชนะและเสียงที่เสียงคล้ายกันโดยตรง แต่กลับพบข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะและสระที่มีเสียงคล้ายกันในจำนวนรวมมากพอสมควร และพบทั้งพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะต้นควบกล้ำ พยัญชนะท้าย และสระ จึงกล่าวได้ว่าเสียงที่คล้ายกันน่าสนใจไม่น้อยไปกว่าเสียงที่พ้องกัน เพราะสร้างปัญหาให้แก่ผู้เรียนได้เช่นเดียวกัน จึงควรมีการวิจัยและเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหาแก่ผู้สอนและผู้เรียนอย่างเหมาะสมต่อไป

บรรณานุกรม

- จิตรนนท์ กลิ่นน้อย. (2559). เอกสารประกอบการเรียนการสอนรายวิชา 450 261 ภาษาเวียดนามเบื้องต้นสำหรับเอเชียศึกษา 1. สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- _____. (2561). เอกสารประกอบการเรียนการสอนรายวิชา 450 261 TIẾNG VIỆT CƠ SỞ. สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- _____. (2561). เอกสารประกอบการเรียนการสอนรายวิชา 450 265 . สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- _____. (2562). เอกสารประกอบการเรียนการสอนรายวิชา 450 269 SELECTED TEXTS ON VIETNAMESE CULTURE. สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทรงกต ปานเชียงวงศ์. (2555). “ตัวอักษรเวียดนามและการออกเสียงตามหลักภาษาศาสตร์.” คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
- _____. (2556). ภาษาเวียดนามสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพมหานคร : สถาบันเอเชียศึกษา. นวลทิพย์ มหามงคล. (2552). “ความสามารถในการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 0115241 การเขียนเบื้องต้น ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยทักษิณ.” สาขาวิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์. (2556). “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ : กรณีศึกษานักศึกษาภาษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.” ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). “นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย.” สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2550). “การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.” สาขาวิชาภาษาและวรรณคดีตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- รสริน ดิษฐบรรจง. (2651). “การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนจาก Guangxi Agricultural Vocational College มณฑลกว่างซีสาธารณรัฐประชาชนจีน.” คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ศิวริน แสงอาวุธ. (2560). “วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน ที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน.” คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

- สรตี ปรีชาปัญญากุล. (2557). **สมุดภาพคำศัพท์อาเซียน : เวียดนาม**. กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.
- โสภณา ศรีจำปา. (2545). **ไวยากรณ์เวียดนาม**. กรุงเทพฯ : TEN MAY PRODUCTION.
- อัจฉรา เฟ่งพานิช. (2554). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Corder, S.P. (1982). "The significant of learners' errors." in **Error Analysis and Interlanguage**. Oxford : Oxford University Press.

ข้อมูลจากเว็บไซต์

- ชนิกา คำฟูฒ. (2545). **การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน วิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณะรัฐประชาชนจีน**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2562 เข้าถึงได้จาก <https://dric.nrct.go.th/index.php?/Search/SearchDetail/270210>
- ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ. (2555). **ปัญหาการสะกดคำไทยของนักศึกษาชาวจีน**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2562 เข้าถึงได้จาก <https://www.tci-thaijo.org/index.php/VANNAVIDAS/article/view/68827>
- ปิยวรรณ รุ่งวรพงศ์. (2557). **ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาใหม่ : กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยสสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://tci-thaijo.org/index.php/rmuj/article/view/27971/24022>.
- สรตี ปรีชาปัญญากุล. (2557). **สมุดภาพคำศัพท์อาเซียน : เวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2561 เข้าถึงได้จาก http://www.satapornbooks.co.th/imgadmins/product_pdf/PdfProduct_201504021_43216.pdf.
- เสาวลักษณ์ แซ่ลี. **เสียงและระบบเสียงในภาษาไทย**. เข้าถึงเมื่อ 20 มีนาคม 2563 เข้าถึงได้จาก http://www.elfhs.ssu.ac.th/saowalak_sa/file.php/1/22_.pdf
- อลิศรา แก้วชะเนตร. (2554). **การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของนักศึกษาจีน ที่เรียนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2562 เข้าถึงได้จาก <http://research.uru.ac.th/svpback/datatunweblis.php?start=681>
- Kim Ngan. (2559). **ภาษาเวียดนามในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อ 23 พฤศจิกายน 2561 เข้าถึงได้จาก <http://vovworld.vn/th-TH/สารคดี/ภาษาเวียดนามในชุมชนชาวไทยเชื้อสายเวียดนาม-480752.vov>.
- THANH ĐIỀU TRONG TIẾNG VIỆT**. เข้าถึงเมื่อ 20 มีนาคม 2563 เข้าถึงได้จาก <http://ilovemyvoice.vn/thanh-dieu-trong-tieng-viet/>

Vấn đề phân biệt viết i (ngắn) và y (dài).เข้าถึงเมื่อ 20 มีนาคม 2563 เข้าถึงได้จาก <http://www.ussh.vnu.edu.vn/d6/vi-VN/news/Van-de-phan-biet-viet-i-ngan-va-y-dai-1-490-9119>

ภาคผนวก

แบบทดสอบ

รายการคำสำหรับทดสอบการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนามของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาเอเชียศึกษา ภาษาเวียดนาม คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบทดสอบชุดที่ 1 สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
1	phát triển	พัฒนา
2	nghỉ học	หยุดเรียน
3	nhân viên	พนักงาน
4	vừa phải	เหมาะสม
5	dài	ยาว
6	sẵn sàng	เตรียมพร้อม
7	thử	ลอง
8	loại	ชนิด
9	hoa quả	ผลไม้
10	đầy đủ	เพียงพอ
11	tay	มือ
12	tổ chức	จัดขึ้น
13	bữa	มื้ออาหาร
14	ngắm cảnh	ทัศนียภาพ
15	khẩu vị	รสชาติ
16	chũa	แก็
17	cắt tóc	ตัดผม
18	thùng	เป็นรู
19	tuy nhiên	อย่างไรก็ตาม
20	tai	หู
21	kính nghiệm	ประสบการณ์
22	đáp ứng	ตอบรับ
23	vui	ความสุข
24	bạn	เพื่อน
25	rộng	กว้าง
26	miệng	ปาก

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
27	béo	อ้วน
28	người	คน
29	kĩ sư	วิศวกร
30	ký tên	เซ็นชื่อ
31	sau	หลังจาก
32	cái này	สิ่งนี้
33	quyển sách	หนังสือ
34	ngủ học	หยุดเรียน
35	nghề nghiệp	อาชีพ
36	ngày mai	พรุ่งนี้
37	ghét	เกลียด
38	gọi	เรียก
39	loại	ชนิด
40	cuốn sách	หนังสือ
41	mau	เร็ว
42	muốn	ต้องการ
43	chữa	แก้
44	trường	โรงเรียน
45	phía	ภาค
46	khuya	ตอนดึก
47	chuyển	เปลี่ยน
48	ếch	กบ
49	sao	ดาว
50	dạy	สอน

แบบทดสอบชุดที่ 2 สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
1	nguy kịch	อันตราย
2	kỹ năng	ความสามารถ
3	mai	พุ่มนี้
4	quốc gia	ประเทศ
5	nghèo	จน
6	ngạc nhiên	ประหลาดใจ
7	gặp	พบ
8	an toàn	ปลอดภัย
9	của	ของ
10	buổi	ช่วงเวลา
11	số lượng	จำนวน
12	chia sẻ	แบ่งปัน
13	phát triển	พัฒนา
14	khuyến cáo	โฆษณา
15	tai	หุ
16	ngắm cảnh	ทัศนียภาพ
17	kết bạn	ทำความรู้จัก
18	quyển sách	หนังสือ
19	nghề nghiệp	อาชีพ
20	cuốn sách	หนังสือ
21	may	โชคดี
22	hoàng	องค์ชาย
23	công nghệ	เทคโนโลยี
24	bữa	มื้ออาหาร
25	phía	ภาค
26	khám chữa	รักษา
27	sau	หลังจาก
28	tài liệu	เอกสาร
29	sao	ดาว
30	chuyển	เปลี่ยน
31	sinh viên	นักเรียน
32	thử	ลอง

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
33	mùa xuân	ฤดูใบไม้ผลิ
34	đạy	สอน
35	khuya	ตอนดึก
36	bác	เหนือ
37	giỏi	คล่อง
38	béo	อ้วน
39	tay	มือ
40	ếch	กบ
41	phổ biến	เป็นที่นิยม
42	loại	ชนิด
43	rộng	กว้าง
44	dài	ยาว
45	khẩu vị	รสชาติ
46	thủng	เป็นรู
47	tuy nhiên	อย่างไรก็ตาม
48	ngày mai	พรุ่งนี้
49	muốn	ต้องการ
50	nghỉ	พัก

แบบทดสอบชุดที่ 3 สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 4

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
1	kinh đô	เมืองหลวง
2	tai	หู
3	cổ xưa	โบราณ
4	doanh nghiệp	ธุรกิจ
5	tín ngưỡng	ความเชื่อ
6	ghi âm	บันทึก
7	gào	กรี๊ดร้อง
8	thỏa thuận	ข้อตกลง
9	may	โชคดี
10	mùa đông	ฤดูหนาว
11	quốc	ประเทศ
12	tiểu thư	หนุ่มสาว
13	chia	แบ่ง
14	biểu tượng	สัญลักษณ์
15	miền	ภาค
16	khuya	ตอนดึก
17	nguyên xi	ต้นฉบับ
18	kế hoạch	แผน
19	linh thiêng	เหนือธรรมชาติ
20	sao	ดาว
21	ngoại ô	ชานเมือง
22	tay	มือ
23	kết bạn	ทำความรู้จัก
24	ký tên	เซ็นชื่อ
25	kiến thức	เรียนรู้
26	nghề nghiệp	อาชีพ
27	mai	พรุ่งนี้
28	ngắm cảnh	ทัศนียภาพ
29	muốn	ต้องการ
30	phổ biến	เป็นที่นิยม
31	chuyển	เปลี่ยน
32	nguy kịch	อันตราย
33	dạy	สอน
34	quần áo	เสื้อผ้า

ลำดับ	คำศัพท์	ความหมาย
35	dài	ยาว
36	nghiên cứu	วิจัย
37	chữa	แก้
38	nguyên nhân	เหตุผล
39	gỗ	ไม้
40	họa sĩ	จิตรกร
41	béo	อ้วน
42	thử	ลอง
43	quyển sách	หนังสือ
44	sau	หลังจาก
45	hoa quả	ผลไม้
46	khẩu vị	รสชาติ
47	vui	ความสุข
48	hấp dẫn	น่าสนใจ
49	loại	ชนิด
50	đầy đủ	เพียงพอ

ประวัติย่อผู้ศึกษา

ชื่อ - นามสกุล นางสาวธัญชนก อ่ำแจ่ม
 ที่อยู่ 33/1665 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
 10900
 E-mail amjam_t@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2559 สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสารวิทยา
 กรุงเทพมหานคร
 พ.ศ.2562 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา
 (ภาษาเวียดนาม) มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
 จังหวัดนครปฐม

**แบบโอนลิขสิทธิ์บทความวิจัย
เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร**

ข้าพเจ้า	นางสาวธัญชนก อ่ำแจ่ม
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาเวียดนาม
ภาคนิพนธ์	การวิเคราะห์ข้อผิดของการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนาม : กรณีศึกษานักศึกษาสาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์วิมลศิริ กลั่นบุบผา
ที่อยู่ติดต่อได้ภายหลังสำเร็จการศึกษา	33/1665 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900
หมายเลขโทรศัพท์	0948617337

ลิขสิทธิ์ของบทความวิจัยอันเป็นผลมาจากการศึกษาเล่าเรียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัย โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองสิทธิ์

ลงนามผู้โอน

(นางสาวธัญชนก อ่ำแจ่ม)

ลงนามผู้รับโอน

(.....)